Vonnisnummer / Griffienummer **/**
Repertoriumnummer / Europees
Datum van uitspraak **30 juni 2026**
Naam van de beklaagde(n)
Systeemnummer parket **22CO2371** **Rolnummer** **23D002441** **Notitienummer parket** **GE46.F1.100442/2022**

rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde, sectie correctionele rechtbank

kamer D19D – buitengewone terechtzitting

vonnis

Aangeboden op
Niet te registreren

In de zaak van het openbaar ministerie en

BURGERLIJKE PARTIJEN

Eerste burgerlijke partij, bijgestaan door meester Thomas Gillis, advocaat te Gent

Tweede burgerlijke partij, bijgestaan door meester Laura Otte, advocaat te Gent

Derde burgerlijke partij, die persoonlijk verschijnt

VRIJWILLIG TUSSENKOMENDE PARTIJ

LAARNE - WETTEREN - WICHELEN
met maatschappelijke zetel gevestigd te 9230 Wetteren, Zuiderdijk 2, KBO 0267.354.863

vrijwillig tussenkomende partij, vertegenwoordigd door meester An-Sofie Raes, advocaat te Gent in eigen naam en loco meester Christine Mussche, advocaat te Gent

NV AXA BELGIUM, KBO 0404.483.367, met maatschappelijke zetel te 1000 Brussel, Troonplein 1

vrijwillig tussenkomende partij, vertegenwoordigd door meester An-Sofie Raes, advocaat te Gent in eigen naam en loco meester Christine Mussche, advocaat te Gent

tegen:

BEKLAAGDEN

1. eerste beklaagde, bijgestaan door meester Tom Bauwens, advocaat te Elsene.

2. Tweede beklaagde, bijgestaan door meester Isabelle Suy, advocaat te Dendermonde.

3. Derde beklaagde, bijgestaan door meester Thomas De Mulder, advocaat te Aalst.

4. Vierde beklaagde, bijgestaan door meester Yves Bracke, advocaat te Gent.

1. TENLASTELEGGINGEN

Als dader of mededader in de zin van artikel 66 van het strafwetboek;

A opzettelijke slagen met de dood tot gevolg
opzettelijk verwondingen of slagen te hebben toegebracht, met de omstandigheid dat de slagen of verwondingen werden toegebracht zonder het oogmerk om te doden, en toch de dood hebben veroorzaakt,
(art. 392, 398 en 401 lid 1 Sw)

te Wetteren op 13 januari 2022

door Eerste beklaagde,

ten nadele van D.

C weigering hulpverlening waarbij het gevaar door de verzuimer werd vastgesteld
verzuimd te hebben hulp te verlenen of te verschaffen aan iemand die in groot gevaar verkeerde, terwijl hij zelf diens toestand heeft vastgesteld en zonder ernstig gevaar voor zichzelf of voor anderen had kunnen helpen,
(art. 422 bis lid 1 en 2 Sw)

te Wetteren op 13 januari 2022

door Eerste beklaagde, Tweede beklaagde, Derde beklaagde, Vierde beklaagde,

ten nadele van D.

2. PROCEDURE

De raadkamer verwees beklaagden bij beschikking van 28 februari 2025 naar de correctionele rechtbank als volgt:

- eerste beklaagde Eerste beklaagde voor de tenlasteleggingen A en C;
- tweede beklaagde Tweede beklaagde, derde beklaagde Derde beklaagde en vierde beklaagde Vierde beklaagde voor de tenlastelegging C.

De rechtbank behandelde de zaak op de openbare terechtzitting van 28 april 2026. De rechtbank nam kennis van de stukken van de rechtspleging en hoorde de aanwezige partijen, inclusief het openbaar ministerie in zijn vordering.

3. BEOORDELING OP STRAFGEBIED

3.1. Overzicht van de feiten

Aanvang van het onderzoek

1.
Op 13 januari 2022 om 00.35 uur was er een melding van een buurvrouw van D.. De meldster wilde anoniem blijven omdat zij geen verdere problemen wilde.

De rechtbank verwijst voor een volledige weergave van deze oproep naar het navolgend proces-verbaal OUT/2022/001880 (stuk 20b). De buurvrouw meldde samengevat dat zij ongerust was, dat haar buurman aan het roepen en het brullen was, dat haar buurman van de kaart was en gelijk zot aan het worden was, dat hij zijn ruit heeft uitgeschopt, dat zij dacht dat het weer afgesprongen was met zijn vriendin waardoor hij weer in een crisis zat, dat zij stond te beven op haar benen,...

2.
Beide ploegen, Wetteren 310 bestaande uit hoofdinspecteur Tweede beklaagde en inspecteur Vierde beklaagde en Wetteren 320 bestaande uit eerste inspecteur Eerste beklaagde en inspecteur Derde beklaagde gingen ter plaatse. In hun proces-verbaal schreven beklaagden het volgende relaas. Zij merkten D. al wandelend op aan bakkerij De Winter. Zij stapten uit en benaderden D. te voet. D. was zeer onrustig, wilde zijn wandeling verderzetten en antwoordde niet op hun vragen. Hij zei: "*jullie weten wel wat er gebeurd is, ik stop voor niemand al moet ik dood*". Hij was niet agressief, hij wilde dat de politiediensten hem met rust lieten. De politiediensten vroegen of er iets gebeurd was met L. waarop hij niet antwoordde, maar ontwijkend reageerde. Zij verwezen naar de oproep die zij ontvingen waarop hij stelde dat zij wel wisten wat er gebeurd was, alsook "*het is naar de Nieuwe Wandeling zeker?".* Dit sterkte het vermoeden van beklaagden dat hij zijn ex-partner iets had aangedaan.

Zij vroegen hem om samen naar zijn woning te gaan om na te gaan of er iets gebeurd was met L.. Hij ontweek dit, hij wilde verder stappen. Hi zei nogmaals "*ik stop voor niemand niet al moet ik dood*" en begon raar te doen door mee te springen en te zingen op de muziek die hij hoorde vanuit het dienstvoertuig. Zij vroegen hem om zijn handen op de vensterbank achter hem te plaatsen, zodat zij hem konden fouilleren. Hij stapte hierop weg in de richting Nieuwe Brug. Zij hielden hem met hun vieren tegen en brachten hem naar de grond. Hij had daarbij buitenaardse krachten en slaagde erin af en toe recht te komen. Zij kregen hem niet onder controle, waarop zij bijstand vroegen van andere ploegen. Doordat zij hem niet onder controle kregen, ging Eerste beklaagde over tot een bloedwurging, terwijl zij op hem bleven inpraten om rustig te zijn en zich over te geven. Vierde beklaagde kon daarop zijn linkerpols boeien. Op het moment dat zij voelden dat hij zijn kracht verloor, liet eerste beklaagde

de wurging los en pakten zij zijn rechterarm waarop hij volledig geboeid kon worden. Zij namen meteen zijn parameters en zagen dat hij niet meer reageerde en buiten bewustzijn was. Dit werd onmiddellijk doorgegeven naar CICOV en zij vroegen om 00.53 uur de hulpdiensten ter plaatse. Zij vroegen ook de MUG-arts ter plaatse. Zij probeerden er alles aan te doen om hem terug bij bewustzijn te krijgen: zij spraken op hem in, zij verwijderden het snot uit zijn neus, zij deden water in zijn gezicht, zij voelden naar zijn hartslag,... Om 00.55 uur kwam de ploeg Berlare 310 in bijstand en deze legde de AED aan. Na analyse gaf deze een stroomstoot en werd hartmassage opgestart tot de ziekenwagen arriveerde om 1.01 uur. Om 1.12 uur arriveerde de MUG-arts. Om 1.40 uur werd D. met de ziekenwagen overgebracht naar het UZ Gent.

Beklaagden hadden de volgende verwondingen:

- Tweede beklaagde had verschillende kneuzingen en schaafwonden aan beide knieën;
- Eerste beklaagde had een schaafwonde en een kleine snijwonde op de handrug van de rechterhand;
- Vierde beklaagde had schaafwonden en roodheid aan de rechterknie;
- Derde beklaagde had lichte verwondingen aan de linkerknie: een zwelling aan de binnenzijde van de knie en een kleine bloeduitstorting. Zij had ook last van hoofdpijn.

Er werden foto's van deze verwondingen aan het strafdossier gevoegd.
Er werden medische attesten op naam van de volgende beklaagden gevoegd, waarin het volgende staat vermeld:

- Tweede beklaagde: 4 plaques van contusio en abrasio re knie en 4 plaques van abrasio en contusio li knie en li onderbeen, emotionele shock-reactie op het incident;
- Derde beklaagde: contusio beide knieën met ecchymosen en acute emotionele crisis/stress reactie na interventie op het werk.

3.
Bij nazicht van de woning van D. bleek dat het onderste raam van binnenuit was uitgetrapt.

Er werd overgegaan tot een buurtonderzoek. Een buurvrouw stelde dat zij om 23.30 uur "*beestachtige geluiden*" hoorde vanuit de woning van D. (brullen en briesen). D. kwam naar buiten en liep over en weer in de straat, terwijl hij aan het brullen was. Die dag, rond 16 à 17 uur, kwam zijn moeder op bezoek. De dagen voordien verbleef L. terug bij D. en was het terug koek en ei. Dit was volgens de buurvrouw echter van korte duur en het koppel had vermoedelijk terug ruzie. Wanneer de rolluiken omhoog waren, had D. een goede dag, wanneer de rolluiken omlaag waren had hij een slechte dag.

Er waren geen (privé)camera's in de straat waar D. woonde.

4.
Volgens de vaststellingen van Berlare 310 – bestaande uit inspecteurs D. en W. – en Berlare 320 – bestaande uit inspecteurs R. en De. – kwam Berlare 310 omstreeks 1 uur ter plaatse. Zij troffen D. aan op de grond, geboeid met een lichtblauwe kleur. Er werd hen bij aankomst gevraagd om te bevestigen dat D. geen hartslag meer had. Zij konden geen hartslag vaststellen. Zij verwijderden de bovenkledij van D. en startten een reanimatieprocedure met gebruik van het AED-toestel. Zij voerden ook hartmassage uit. Om 1.30 uur stelden zij samen met de medische diensten vast dat er terug een hartslag was.

Berlare 320 kwam om 1.15 uur ter plaatse. Zij deden om 1.28 uur nazicht op het adres van de ouders van L.. L. was niet bij hen, maar in haar woning in Gent. P. liet weten dat de relatie tussen D. en hun dochter erg moeizaam verliep. Sinds een tweetal weken stond D. onder voorwaarden waaronder een contactverbod met L.. D. ondernam volgens hem reeds verschillende zelfmoordpogingen. D. was volgens hem een erg agressieve man en had hun dochter ook al geslagen. L. had drie weken voordien voor het laatst contact met D. P. trachtte zijn dochter telefonisch te contacteren, maar zij nam niet op.

5.
Om 6.00 uur brachten de politiediensten M., moeder van D., op de hoogte van het feit dat er die nacht een politionele tussenkomst was waarbij haar zoon betrokken was en waarbij hij met levensgevaar werd overgebracht naar het UZ Gent. Zij deelde mee dat L. haar al contacteerde. Zij zei al talloze keren tegen L. dat zij haar zoon moest verlaten omdat hij niet goed voor haar was. Zij had haar kinderen altijd gewaarschuwd voor de gevaren van drugs en vond het jammer dat D. er toch mee in contact was gekomen. Zij was heel openhartig, zij apprecieerde het enorm dat de politiediensten haar zelf op de hoogte brachten en zij bedankte hen voor de eerdere politionele tussenkomsten met D.. Zij was zelf bang voor haar eigen veiligheid als D. onder invloed was en bedankte de politiediensten dat zij dan ter plaatse kwamen met gevaar voor hun fysieke integriteit. Zij was heel bezorgd om D.. Hij had al verschillende zelfmoordpogingen achter de rug en bleef ook veel “hangen” in zijn drugstoestand. Zij smeekte hem om er iets aan te doen, maar dit was tevergeefs. Zij had D. op 12 januari 2022 nog gezien. Zij had hem eten gebracht. Zij vermoedde dat hij dan daarna drugs moet hebben genomen, om daarna opnieuw zo tekeer te gaan. D. zou met zijn vader niet meer ‘on speaking terms’ zijn.

6.
Op 16 januari 2022 om 19.00 uur werd het Comité P telefonisch op de hoogte gebracht dat de palliatieve sedatie zou opgestart worden bij D.. Op 16 januari 2022 om 23.58 uur overleed D..

7
7.1.
Uit verder buurtonderzoek op de plaats van de interventie konden de volgende personen worden aangetroffen die de feiten hadden gezien/gehoord.

7.2.
B., die het kapsalon uitbaatte en boven haar zaak woonde, werd die nacht gewekt door haar zoon die aan de straatkant sliep. Haar zoon hoorde gebonk op de muur/het raam beneden aan het kapsalon. Toen zij samen gingen kijken, zagen zij dat de politiediensten iemand – die zich heel stevig aan het verzetten was – aan het overmeesteren waren. Toen de man vervolgens samen met de politiediensten op de grond lag, ging zij naar boven omdat zij het niet verder wilde zien. De zoon gaf hetzelfde verhaal en voegde eraan toe dat de man zich hevig verzette tegen de politiediensten die hem trachtten te overmeesteren en de man zich in een soort “roes” bevond. De partner en de zoon keken verder naar de politionele tussenkomst. Hun gegevens werden overgemaakt aan Comité P.

7.3.
W. stelde dat haar man ook iets zou gehoord hebben. Deze laatste deelde telefonisch mee dat hij gewekt werd door abnormaal geroep en gekrijs. Hij verstond de inhoud niet. Omdat er nadien meer beweging was buiten, ging hij kijken. Op dat moment lag er een persoon op de grond en stonden er verschillende hulpdiensten rond de man. Voordat hij naar buiten ging, belde een politieman aan om water te vragen.

7.4.
EM stelde dat hij wakker werd van hevig gekrijs en geschreeuw komende vanop straat.
Hij zag niets van hetgeen gebeurde, maar wel dat er iemand uit de woning 55/11 stond te filmen.

7.5.
Op huisnummer 55/11 woonde AY. Hij zei dat hij bijna niks zag omdat er een boom voor zijn raam staat. Hij had zelf niks gefilmd, maar mogelijk had zijn jongere broer iets gefilmd. Uit verder nazicht nadien bleek dat die niet gefilmd had. Hij werd wakker van iemand die luid aan het schreeuwen was en ging even later met zijn broer door het venster kijken wat er gebeurde. Agenten waren een persoon die op de grond lag aan het reanimeren. Hij zag ook de ziekenwagen toekomen.

8.
Er waren geen camerabeelden in de Kapellendries.

9.
Derde beklaagde was de enige die een bodycam droeg tijdens de interventie. De politiediensten maakten deze beelden over aan Comité P. Er waren van de interventie en de arrestatie geen beelden. De camera werd pas aangezet op het moment dat D. geboeid op de grond lag en buiten bewustzijn was. Hierover stond het volgende genoteerd:

“Tijdens dit gesprek heeft D. hoofdzakelijk oogcontact gemaakt met Inspecteur Derde beklaagde maar ook met Eerste Inspecteur Eerste beklaagde. Daarnaast stapte betrokkene steeds in de richting van Inspecteur Derde beklaagde waardoor betrokkene heel intimiderende overkwam. Den Haese D. stapt vervolgens verder richting Nieuwe Brug Inspecteur Derde beklaagde, die ook op het trottoir stond, laat betrokkene verder stappen. Op dat ogenblik deelt Inspecteur Derde beklaagde mee dat alles zal gefilmd worden. Inspecteur Derde beklaagde tracht tot tweemaal toe de bodycam te activeren maar deze treedt niet in werking."

"Op het ogenblik dat betrokkene grotendeels onder controle was, heeft Inspecteur Derde beklaagde nogmaals gepoogd om de bodycam aan te zetten. Vanaf dit moment is de gehele tussenkomst vastgesteld op beeld. Wij verwijzen dan ook naar de beelden van de bodycam.”

<u>Verder onderzoek door Comité P</u>

0.
Er werd overgegaan tot huiszoeking in de woning van D.. Zij troffen kledij en verzorgingsproducten van een vrouw aan. In de keuken waren er twee kleine plastic zakjes met druksluiting waarin vermoedelijk een witte substantie heeft gezeten. Uit verdere analyse bleek dit mefedrone. Er waren bloedspatten op de muur van de slaapkamer.

1.
Op 24 januari 2022 werd overgegaan tot verhoor van **Derde beklaagde**. Zij verklaarde samengevat het volgende.

Zij werkte sinds 1 oktober 2018 bij de politie. Zij werkte eerst bij de verkeersdienst en sedert 1 november 2020 bij de dienst interventie-onthaal.

Op 13 januari 2022 was eerst de interventieploeg gedispatched om ter plaatse te gaan. Gelet op het feit dat vorige interventies uitdraaiden op problemen, verzochten zij aan haar en Eerste beklaagde om bijstand te verlenen.

Zij herkende D. van vorige interventies aan bakkerij De Winter. Zij stopten en stapten uit. Zij sprak D. aan terwijl de andere drie collega's in een halve cirkel rond D. stonden opgesteld. Zij trachtte een gesprek met D. aan te gaan om te achterhalen wat er in zijn woning had plaatsgevonden. D. reageerde ontwijkend en zei meermaals "*ge weet wel wat er gebeurd is*". Zij verwees naar de melding van ongeruste buren, het ingeslagen raam en zijn geroep op straat, en vroeg of zijn gedrag te maken had met zijn vriendin L., zoals bij eerdere incidenten vaak het geval was, maar ook daarop gaf hij geen antwoord. Zij vroeg of L. in gevaar was of hulp nodig had, waarop hij eerst stil bleef, en daarna plots zei "*t is naar de Nieuwe Wandeling zeker*?", wat haar deed vermoeden dat er iets gebeurd was. Zij stelde hem voor om samen naar zijn woning te gaan. Hij stapte steeds meer in haar richting en had een blik in zijn ogen die zij nog niet eerder zag. Hij herhaalde meermaals: "*Ik ga voor niemand achteruit al ga ik dood.*" Eerste beklaagde gaf D. de opdracht om zijn handen op de venstertablet te plaatsen zodat hij kon gefouilleerd worden. Plots begon D. mee te zingen met de muziek uit de combi en te dansen. Hij wandelde weg richting de Nieuwe Brug. Zij liet hem passeren. Zij probeerde haar bodycam op te zetten, maar achteraf bleek dat door de stress niet te zijn gelukt. Tweede beklaagde zei tegen D. dat hij bestuurlijk gearresteerd werd. D. stapte verder waarop Eerste beklaagde en Vierde beklaagde hem vastnamen aan zijn beide armen. D. werkte tegen en was aan het roepen. Zij ging meteen naar de grond en klemde zijn benen, waardoor zij samen met D. ten val kwamen. Zij fixeerde zijn linkerbeen door het te strekken en met haar rechteronderbeen op zijn onderbeen en met haar linker onderbeen op zijn bil van achter te gaan zitten. Tweede beklaagde probeerde zijn rechterbeen onder controle te houden door zijn wapenstok als drukpunt boven het enkelgewricht te gebruiken. Eerste beklaagde vroeg via de radio om bijstand. Vierde beklaagde had de linkerarm vast. Eerste beklaagde vroeg aan Vierde beklaagde of hij controle had over de arm, waarop Vierde beklaagde antwoordde dat hij het niet wist. Op een bepaald moment riep Vierde beklaagde "boeien" en gaf ze haar handboeien aan hem. Eerste beklaagde vroeg of iemand de rechterarm kon bijbrengen, waarop zij naar voren leunde om dit te proberen en hierbij een beetje de controle over zijn linkerbeen verloor, waarop D. haar in de lucht zwierde. Zij kreeg zijn rechterarm niet te pakken. Zij herwon de controle over zijn been. Eerste beklaagde vroeg dan bijstand van de ambulance en de MUG. Zij voelde op een bepaald moment dat de weerstand van D. minderde. D. werd op zijn zij gedraaid in stabiele zijlig. Zijn mond was bevuild met schuim en snot, die Eerste beklaagde of Vierde beklaagde proper maakte. Zijn gezicht had een blauw-paarse kleur. Zij voelde geen hartslag aan zijn pols of hals waarop Vierde beklaagde ook voelde en zei dat hij wel een hartslag voelde. Hierdoor gingen zij niet over tot reanimatie. Zij deden water in D. zijn gezicht. Dan kwamen de collega's van Berlare-Zele toe die een AED-toestel bijhadden. Het AED-toestel werd aangelegd en registreerde geen hartslag waarop een shock werd toegediend en daarna de reanimatie werd opgestart. Volgens de ambulanciers was het AED-toestel niet goed aangebracht omdat er nog een beschermpad op de bedrading aanwezig was.

D. was rustiger dan tijdens de vorige interventies maar zij kon niet tot enige communicatie komen met hem en dat verontrustte haar. Het fysiek geweld begon toen zij hem probeerden te arresteren. Hij werkte tegen, riep en brulde.

Zij vernam pas achteraf dat Eerste beklaagde de bloedwurging had toegepast. Volgens haar was het toegepaste geweld noodzakelijk. De waarschuwing bestond eruit dat hij ging gefouilleerd worden en vervolgens dat hij gearresteerd was en mee moest. Eerste beklaagde heeft D. aangemaand om zich over te geven en kalm te zijn.

Zij vermoedde dat hij drugs had gebruikt. Zijn blik stond haar niet aan.

Zij had bij een eerdere interventie een goed gesprek met hem. Hij zei toen dat hij soms een klik in zijn hoofd kreeg waarop hij een monster werd. Hij was toen oprecht en toonde besef voor zijn probleem.

12.
Ook op 25 januari 2022 werd overgegaan tot verhoor van **Vierde beklaagde.** Hij verklaarde samengevat het volgende.

Hij trad in 2019 toe tot de politie.

Op 13 januari 2022 omstreeks 00.35 uur werd hij en Tweede beklaagde, die samen de interventieploeg Wetteren 310 vormden, door CICOV aangestuurd naar de Reigerstraat 29 in Wetteren na een melding van buren dat een persoon, "D.", op straat stond te roepen alsof hij "gek werd" en een raam van zijn woning had uitgeschopt. Aangezien hij D. kende als iemand die onder invloed weerspannig en onvoorspelbaar kon zijn, werd een tweede interventieploeg in bijstand gevraagd. Na een rendez-vous aan de Nieuwe Brug begaven beide ploegen zich ter plaatse, waar D. werd aangetroffen nabij de bakkerij De Winter.

D. leek hem opgefokt, maar in vergelijking met vorige interventies was hij rustig. Hij vertoonde een starende, grimmige blik, balde zijn vuisten en reageerde nauwelijks op hun vragen. Hij had de indruk dat D. de situatie aan het inschatten was, hij had er geen goed gevoel bij.

Vooral Derde beklaagde en Eerste beklaagde praatten met hem en probeerden te achterhalen wat er gebeurd was. D. zei meermaals *"ge weet wat er gebeurd is", " 't is de Nieuwe Wandeling zeker".* Toen zij hem vroegen wat er gebeurd was met L., gaf hij geen antwoord, wat hem deed vermoeden dat er mogelijk iets was gebeurd met L.. Ook bij de vorige interventies was er sprake van intrafamiliaal geweld ten nadele van L.. D. zei tweemaal *"ik stop voor niemand al moet ik dood."* D. balde zijn vuisten en maakte geluid en deed ritmische bewegingen met zijn arm/vuist.

Eerste beklaagde deelde mee dat zij hem gingen fouilleren. D. ging daar niet op in en stapte in de richting van Derde beklaagde. Zij namen D. vast, waarop hij zich probeerde los te rukken. Iemand dook naar de grond waarop D. naar beneden werd getrokken waarop hij gecontroleerd op zijn buik werd gelegd. Hij zat aan de rechterkant. Hij kreeg zijn rechterarm niet onder controle. Eerste beklaagde hield D. in een houdgreep. Hij hoorde Eerste beklaagde om bijstand vragen. D. bleef zich opspannen en roepen. D. kon zijn romp van de grond krijgen en trok zijn rechterarm los. Hij ging toen naar de linker kant. Eerste beklaagde zat bovenop zijn rug, hij wist niet of hij lag of op zijn knieën zat. Hij kreeg de linkerarm relatief snel onder controle. Hij plaatste zijn linkerschouder tussen zijn twee knieën in een soort van schaarbeweging en zette een klem aan. D. bleef zich verzetten en brullen. Hij kon met moeite de handboei rond de linkerpols aanbrengen. Hij hoorde Eerste beklaagde herhaald zeggen "*blijf kalm en geef u over*". Vanaf dat hij de linkerboei aandeed, viel plots de weerstand weg. Eerste beklaagde bracht de rechterarm op de rug. Eerste beklaagde of Derde beklaagde zeiden "*hij beweegt niet meer*". Zij begonnen aan D. te schudden en riepen zijn naam. Hij maakte een knorrend geluid en er kwam slijm en snot uit zijn neus en braaksel en schuim uit zijn mond. Zij plaatsten hem in stabiele zijlig. Hij deed water in zijn gezicht, scheen met een zaklamp in zijn ogen en haalde de EHBO-kit. Hij was ervan overtuigd dat hij een hartslag voelde. Dan kwam de ploeg van Berlare-Zele in bijstand.

Hij had de bloedwurging niet gezien omdat hij weggedraaid naar links zat. Volgens hem werd het geweld gradueel opgebouwd waarbij er eerst communicatie was en alles verder gradueel werd opgebouwd.

Hij droeg geen bodycam omdat hij daar slechte ervaring mee had: ze werkten niet goed en vielen snel op de grond.

Hij had bovendien de indruk dat D. onder invloed was van verdovende middelen, hij trok steeds zijn neus op en was wat opgefokt.

Hij wenste er nog aan toe te voegen dat Eerste beklaagde één van de meest kalme collega's was die hij kende. Hij zou nooit zomaar geweld gebruiken.

13.
Op 8 februari 2022 werd overgegaan tot verhoor van **Tweede beklaagde**. Hij verklaarde samengevat het
volgende.

Hij werkte sinds 2004 bij de interventiedienst.

Op 13 januari 2022 vormde hij samen met Vierde beklaagde ploeg Wetteren 310. Omstreeks 00:35 uur vernamen zij via CICOV dat een buurvrouw meldde dat haar buurman in de Reigerstraat op straat stond te roepen en een raam had stuk geslagen. Vierde beklaagde wist onmiddellijk dat het om D. ging. Hij ging ook al eens ter plaatse na een oproep van intrafamiliaal geweld ten nadele van zijn vriendin L.. Hij had toen D. niet gezien, want deze was al gevlucht voor hun aankomst. Gezien de eerdere politionele tussenkomsten inzake intrafamiliaal geweld – alsook het fysiek verzet bij eerdere interventies — riep hij de ploeg Wetteren 320 op in bijstand. Tijdens het aanrijden in de Kapellendries merkten zij D. op het voetpad op.

Er werd geprobeerd om met D. in gesprek te gaan, waarbij specifiek werd gevraagd te achterhalen wat er in zijn woning was gebeurd. Vooral Derde beklaagde nam het woord. D. antwoordde niet op hun vragen. Op een bepaald moment zei hij *"ge weet wel wat er gebeurd is".* Hij had de indruk dat D. koel en beredeneerd was en hij iets van plan was of zich zou onttrekken. Hij zag dat hij onder invloed was: hij maakte geen oogcontact, hij wreef over zijn neus en maakte steeds een sniffend geluid. D. zei tweemaal *"ge weet wel wat er gebeurd is"* en *"het is naar de Nieuwe wandeling zeker".* D. maakte dan plots korte ritmische bewegingen met zijn onderarmen, zijn vuisten waren gebald en hij zei straks wordt het "*hmm, hmm, hmm".* Dit kwam voor hem dreigend over en volgens hem gaf D. daarmee aan dat hij zou vechten of vluchten.

Eerste beklaagde liet dan weten dat hij zou gefouilleerd worden. D. schoof in de richting van Derde beklaagde en hij had het gevoel dat hij zou vluchten. Hij liep rond het dienstvoertuig en hield D. staande door zijn rechterhand op zijn linkerschouder te leggen en hem aan zijn kledij vast te grijpen. Hij zei dat hij gearresteerd was en bij hen diende te blijven. Vanaf dat ogenblik verzette D. zich, hij trok zich los en duwde in alle richtingen. D. kwam ten val op zijn buik. Hij trachtte zijn rechterbeen te fixeren, Derde beklaagde het linkerbeen, Vierde beklaagde de linkerarm en Eerste beklaagde de rechterarm. D. bleef zich met kracht verzetten. Hij gebruikte zijn wapenstok tussen de rechterenkel en rechtervoet om zijn rechterbeen onder controle te krijgen. Eerste beklaagde vroeg op een bepaald moment om bijstand. Hij had deze intensiteit van verzet nog nooit meegemaakt tijdens zijn carrière en vroeg zich af waar dit zou eindigen. Uiteindelijk slaagde Vierde beklaagde erin om de linkerarm te boeien. Derde beklaagde gaf haar boeien waarop zij even het linkerbeen loste en hij dan beide benen moest controleren en daarbij alle kanten opging omdat D. bleef trappen. Hij kon hierbij een trap richting zijn kruis ontwijken. Nadat de boeien aan waren, vroeg Eerste beklaagde aan Vierde beklaagde of hij controle had waarop Vierde beklaagde stelde dat hij twijfelde. Plots zei Eerste beklaagde *"hij geeft hem*". Hij voelde toen ook aan de benen dat hij kalmeerde. Zij hadden volgens hem ook de rechterarm kunnen boeien. Plots zei Eerste beklaagde of Derde beklaagde dat hij blauw zag en buiten bewustzijn was. Iets nadien hoorde hij hem nog naar adem snakken. Hij had geen idee waarom D. plots zijn verzet staakte, blauw werd en het bewustzijn verloor. Hij dacht dat het gebruik van verdovende middelen mogelijk een oorzaak was. Zij boden onmiddellijk hulp, de collega's maakten zijn luchtwegen vrij en plaatsen hem in

zijlig. De collega's van Zele kwamen toe en startten de reanimatie.

D. werd gearresteerd omdat hij de openbare orde had verstoord en zij in de veronderstelling waren dat hij zijn vriendin iets had aangedaan of zou aandoen en vervolgens omdat hij weerspannig was. D. was een gevaar voor zichzelf en anderen.

Nadien zei Eerste beklaagde dat hij hem heeft moeten wurgen. Eerste beklaagde zei dit ter plaatse ook aan de collega's van Berlare-Zele en aan de ambulanciers. Hij had dit niet gezien. Hij hoorde Eerste beklaagde wel voortdurend inpraten op D. om zich kalm te houden.

Gezien de omstandigheden en de reactie van D. was het niet mogelijk om hem te waarschuwen. Indirect was hij reeds gewaarschuwd doordat hij hem in kennis stelde dat hij niet kon vertrekken alvorens zij wisten wat er met L. gebeurd was.

Hij verduidelijkte dat hij D. als relatief kalm omschreef omdat hij op basis van de inhoud van de oproep verwachtte dat zij zouden geconfronteerd worden met een "wildeman". Hij was evenwel onrustig en ontwijkend.

De tussenkomst had een grote emotionele impact op hem.

14.
Op 10 februari 2022 werd overgegaan tot verhoor van **Eerste beklaagde**. Hij verklaarde samengevat het volgende.

Hij startte bij de politie in 2009.

Hij vormde op 13 januari 2022 een ploeg samen met Derde beklaagde. Zij gingen op vraag van hoofdinspecteur Tweede beklaagde in bijstand. Ter hoogte van bakkerij De Winter zagen zij D. lopen. Zij stapten uit en spraken hem aan, waarbij vooral Derde beklaagde het woord voerde. Hij had direct door dat D. onder invloed was van iets. D. antwoordde ontwijkend op de vragen over wat er gebeurd was. Hij zei "*jullie weten wat er gebeurd is*". Hij sprak met hem waarbij hij de oproep vermeldde alsook dat zij moesten weten wat er gebeurd was. Hij wilde niet antwoorden. Op een gegeven moment zei hij *" 't zal de Nieuwe Wandeling worden zeker".* Daardoor vermoedde hij dat er iets ernstig was gebeurd. Derde beklaagde stelde voor om samen naar zijn woning te gaan om te gaan kijken wat er gebeurd was en Tweede beklaagde stelde dat hij moest zeggen wat er gebeurd was of dat hij moest meekomen. Daarop zei D. "*ik stop voor niemand al moet ik dood*". Hij zei daarop dat hij zijn handen op de vensterbank moest plaatsen want dat zij hem gingen fouilleren. D. twijfelde even en dan pompte hij zichzelf gelijk op. Hij maakte op de muziek uit de combi ritmische bewegingen met zijn gebalde vuisten en armen. Hij stapte in de richting van Derde beklaagde die hem liet passeren. Tweede beklaagde hield D. tegen. Hij en Vierde beklaagde namen hem langs achteren vast aan zijn arm en schouder. D. verzette zich meteen waardoor zij genoodzaakt waren om hem naar de grond te brengen. Hij had rechts de controle via een sidemount-controletechniek. Vierde beklaagde had de linkerarm vast, maar kreeg geen controle. Ondertussen sprak hij op D. in om rustig te zijn en zich over te geven. D. bleef zich evenwel verzetten. Daarop ging over tot de volgende stap en zette hij drukpunten in zijn hals, onder zijn kaakbeen links en op het kaakbeen om hem tot overgave te dwingen. Dit echter zonder resultaat. Hij voelde dat D. zich af en toe probeerde op te duwen. Hij voelde dat D. nog zeer krachtig was en dat zij geen controle over hem kregen. Vierde beklaagde zei tegen hem "*zet de choke, zet de choke*". Hij vroeg dan bijstand via CICOV. Kort hierna voelde hij dat ook hij de controle ging verliezen. Hij dacht dat D. zich ging rechtzetten met hem op zijn rug. Hij besliste dan om de wurging aan te zetten. Zijn arm was al rond zijn hoofd/nek. Hij schoof zo diep mogelijk door om te zorgen dat het strottenhoofd in zijn elleboogplooi lag en kneep dan zijn arm

gradueel toe om druk te zetten op de hals om zo de choke te zetten. Hij lag nog steeds op de rug van D.. Terwijl hij bezig was met de choke zei Vierde beklaagde dat hij zijn linkerarm heeft kunnen boeien. Hij vroeg of hij controle had, waarop Vierde beklaagde zei dat hij het niet wist. Hij vroeg of iemand zijn rechterarm kon pakken. Zowel Tweede beklaagde als Derde beklaagde konden dit niet. Hij voelde dat D. zich overgaf, omdat zijn verzet staakte. Hij liet hem los en nam zijn rechterarm om hem te boeien. Onmiddellijk ging zij over tot het checken van de parameters bij D.. Van zodra hij geboeid was ging de situatie van verdachte over naar slachtoffer. Zij hebben zelfs niet meer gefouilleerd. Op dat moment was hij buiten bewustzijn. Zij legden hem op zijn rechterzij. Hij hield zijn hoofd omhoog en achteruit om de luchtwegen vrij te houden. D. maakte geluid en er kwam snot uit zijn neus. Hij tikte op zijn gezicht en hals en zei "*wakker worden D.*". Derde beklaagde verwittigde onmiddellijk CICOV en vroeg medische hulp ter plaatse. Hij voelde naar een hartslag en voelde iets, maar kon niet zeggen of het zijn eigen hartslag was door de inspanningen of de hartslag van D.. Derde beklaagde zei dat zij niks voelde. Hij haalde met een mondmasker het snot uit zijn neus. Vierde beklaagde voelde wel een hartslag bij D.. Tweede beklaagde ging water halen om in zijn gezicht te doen. De collega's van Berlare-Zele kwamen in bijstand. Hij vroeg hen om naar een hartslag te voelen bij D.. Zij namen dan de zorg over.

Volgens hem was er geen andere mogelijkheid meer dan de bloedwurging toepassen. Hij had daarvoor andere mogelijkheden toegepast, maar deze waren niet effectief. Hij heeft verschillende keren gezegd tegen D. om rustig te zijn en zich over te geven.

Hij kon niet zeggen hoelang hij de bloedwurging toepaste, dit was zeker geen minuut. Hij was beginnen nijpen toen Vierde beklaagde zei dat hij het linkerhand kunnen boeien. Zijn benen lagen steeds naast D.. Hij zat nooit volledig bovenop D..

Hij leerde deze techniek tijden de basisopleiding in 2007-2008 en dit kwam af en toe terug tijdens de sessies geweldbeheersing in de zone. In zijn vrije tijd oefende hij lange tijd judo en jiujitsu. Hij had deze techniek nog nooit eerder toegepast in zijn politieloopbaan.

Zij arresteerden D. om te weten te komen of hij een misdrijf had gepleegd en om te voorkomen dat hij nog een misdrijf zou plegen.

Er waren volgens hem geen andere mogelijkheden om de dreiging of het geweld af te wenden. Het geweld werd opgebouwd. Zij trachtten eerst om met hem te praten. Toen hij zich wou onttrekken, namen zij hem vast. Omdat hij zich los trok werd hij naar de grond gebracht. Aangezien zijn verzet dermate ernstig was dat zij hem met vier niet onder controle kregen, besloot hij om drukpunten te plaatsen. Hij bleef zich dermate krachtig verzetten dat hij besloot om de wurging aan te zetten. Hij vroeg ook bijstand omdat zij ondervonden dat zij met vier geen controle kregen over D.. Doordat D. zich oprichtte en hij dacht de controle te verliezen voor de komst van de versterking, zette hij de bloedwurging aan. Dit was de enige optie die hem restte. De wurgtechniek was nodig om hem te neutraliseren gelet op de kracht die hij ontwikkelde en hij anders zou ontsnappen. Zij hadden geen zwaar geweld, zoals wapens gehanteerd. Volgens hem was alles redelijk en in verhouding tot de situatie.

Het geweld werd volgens hem wel voorafgegaan door een waarschuwing. Zij zeiden hem dat hij moest meegaan, dat hij ging gefouilleerd worden. Vierde beklaagde zei tweemaal "*zet de choke, zet de choke*". D. had gelet op zijn veiligheidsfunctie moeten weten wat dit inhield. Toen hij wegliep zei Tweede beklaagde ook "stop" wat ook een waarschuwing was.

Volgens hem was D. onder invloed van verdovende middelen. Hij besloot dit door zijn blik, zijn gedrag (onrustig maar niet agressief), zijn sniffend neusgeluid en zijn intimiderende houding met gebalde vuisten. Hij verkeerde niet in staat van excited delirium.

Hij ontmoette D. eerder op drie interventies. Op 14 november 2020 was D. onder invloed van alcohol en was hij helemaal anders. Hij was onmiddellijk enorm agressief, maar door de druk op zijn rug wat te verhogen, kreeg hij om onder controle in afwachting van de gevraagde versterking. Hij was op 13 januari veel sterker dan tijdens die eerdere interventie. Hij weegt 100 kg, en als hij op iemand ligt in een goede controlepositie, is dat moeilijk om daar uit te geraken, en D. geraakte er wel uit. Tijdens de tweede en derde interventie kon hij op een normale manier met hem praten. Vandaar dat hij besloot dat hij op 13 januari 2022 onder invloed was van verdovende middelen. Zij zijn gedurende de hele interventie rustig gebleven om D. niet te provoceren.

15.
Er werd overgegaan tot verhoor van S.. Hij verklaarde samengevat het volgende. Hij was op het ogenblik van de feiten officier van bestuurlijke politie met wachtdienst. Op 13 januari 2022 werd hij om 1.18 uur gebeld door eerste inspecteur Eerste beklaagde. Hij meldde dat D. werd gereanimeerd op Kapellendries. Er waren tussen 2017 en 2022 17 interventies lastens D.. De aard van de tussenkomsten evolueerde van verkeersovertredingen naar tussenkomsten met extreem geweld, verdovende middelen en intrafamiliaal geweld ten aanzien van zijn vriendin L.. Bij deze tussenkomsten gebeurde het vaker dat D. weerspannig was. Hij wenste de vernoemde lijst met een verklarend document te laten toevoegen aan het strafdossier. Hij wenste ook een samenvatting van de eerdere tussenkomst op 26 september 2021 te laten voegen. Ook bij deze politionele tussenkomst wilde D. geen antwoord geven op de gestelde vragen en viel zijn enorme kracht op. Er waren in het ziekenhuis heel wat medewerkers van politie en hulpdiensten nodig om hem in bedwang te houden. Bij deze tussenkomst raakte D. ook in levensgevaar. Dit was volgens de dokter het gevolg van een bad trip naar aanleiding van gebruik van verdovende middelen. Het gebruik van mefedrone kan leiden tot een plots bewustzijnsverlies alsook onrustigheid en krachtontwikkeling.

De rechtbank verwijst voor een overzicht van de voorgaande interventies naar navolgend proces-verbaal OUT/2022/1010 (stuk 21). Hieruit blijkt onder meer: dat D. verschillende zelfmoordpogingen ondernam, dat D. sinds 2019 kampte met een drugsverslaving, dat er sinds 2020 sprake was van agressie/weerspannigheid bij de politionele tussenkomsten, dat D. meermaals zowel vrijwillig als gedwongen in opname ging, dat vanaf 2020 er aangiftes waren naar aanleiding van ruzies tussen D. en L. en van agressie van D. naar L. toe, dat er ook sprake was van alcoholmisbruik door D.,...

16.
Op 15 februari 2022 werd overgegaan tot verhoor van M.. Zij verklaarde samengevat het volgende. Tijdens haar bezoek op 12 januari 2022 aan D. was hij in normale toestand. Hij was niet onder invloed. D. zei haar wel dat zijn leven een hel geworden was en dat hij beelden zag. Mogelijk had D. na haar bezoek nog verdovende middelen of alcohol gebruikt. Zij wilde vernemen op welke wijze D. overleden was en wat de oorzaak van zijn overlijden was. Zij wenste erop te wijzen dat zij teleurgesteld was dat de PZ Wetteren haar meedeelde dat D. in elkaar zakte tijdens een interventie en dat zij hem onmiddellijk hadden gereanimeerd. Zij deelden haar niet mee dat er een gevecht had plaatsgevonden. Zij hadden haar niet correct geïnformeerd. Er werd een e-mail gevoegd van M. waarin zij weergaf hoe zij zich voelde na het overlijden van haar zoon, alsook over haar bezoek op 12 januari 2022 aan haar zoon. Zij gingen dat normaal tijdens het weekend voordien Nieuwjaar vieren maar dit werd afgelast omdat hij onder invloed was. Dit was ook de reden waarom L. op 12 januari 2022 op haar studio in Gent was. L. was het weekend voordien vertrokken om haar veiligheid te garanderen. Zij zat de avond een hele avond met D. in haar hoofd. Zij kon ook niet slapen. Om 2.10 uur belde L. dat D. was opgepakt. Om 6.10 uur kreeg zij telefoon van de politie dat haar zoon in levensgevaar in het UZ Gent lag. Zij tilde er zwaar aan dat de politiediensten

van bij aanvang logen tegen haar. Zij wees erop dat zij als moeder alles had gedaan. Zij verwees naar een traject van drie jaar met talloze ziekenhuisopnames, hulpprogramma's en collocaties. Mensen als haar zoon die zo diep zaten, hadden de kracht niet meer om zich te laten helpen. Zij zocht als ouder hulp, maar botste steeds opnieuw op de meerderjarigheid van haar zoon. Zij had het er bijzonder moeilijk mee dat zij de laatste wens van haar zoon om gecremeerd te worden niet kon uitvoeren.

17.
Op 17 maart 2022 werd overgegaan tot verhoor van L.. Zij verklaarde samengevat het volgende. Zij leerde D. in maart 2020 kennen. Enkele maanden nadien kwam zij te weten dat D. voordien een drugsverslaving had. Zij ging daarna bij D. inwonen. Dit ging met ups en downs. Nuchter was D. een goede gewone mens, hij was wel extreem jaloers, maar niet agressief. Onder invloed van alcohol of drugs werd hij een "***echt beest***". Hij werd dan zeer agressief. Hij bedreigde haar eens met een mes toen hij een verkeersongeval had. D. gebruikte in haar bijzijn geen drugs, maar zij werd wel geconfronteerd met de agressieve gevolgen. D. zei haar ooit dat hij mefedrone gebruikte. D. was verslaafd. Hij verkocht eens haar tv om drugs te kunnen kopen. Er waren meerdere politionele tussenkomsten omdat D. heel hard tegen haar riep. De buren belden dan de politiediensten. In augustus 2021 verbrak zij de relatie. In september 2021 geraakte D. in een coma omwille van overmatig gebruik. Na de coma stelde D. dat het voor hem niet meer hoefde indien zij niet langer een relatie hadden. Zij ging in oktober 2021 terug bij hem inwonen, maar behield haar appartement in Gent. In december 2021 is de veiligheidskaart van D. afgenomen zodat hij niet meer kon werken als veiligheidsagent bij de NMBS. Dit was opnieuw een reden om te drinken en drugs te gebruiken. D. was toen terug agressief naar haar toe. Rond 15 december 2021 ging zij terug in Gent wonen. Tussen kerst en de jaarwisseling ging zij evenwel terug bij D. wonen. Op 8 januari 2022 had D. gedronken en was hij heel emotioneel. Hij zei dat hij zo niet verder kon. Zij is dan definitief bij hem vertrokken en heeft hem daarna niet meer gezien. Hij stuurde haar nog berichten op 12 januari 2022 om haar te spreken, maar zij weigerde dit. Hij stuurde haar die dag ook nog berichten die hij nadien verwijderde. Dit deed haar vermoeden dat hij onder invloed van drugs was.

Zij liet de berichten die hij op 12 januari 2022 naar haar stuurde, voegen aan het strafdossier.

18.
18.1.
Er werd overgegaan tot verhoor van de mogelijke getuigen.

18.2.
Op 7 maart 2022 verklaarde PV dat zijn zoon hem riep omdat hij lawaai hoorde. Toen hij beneden kwam zag hij één agent met zijn knie in de nek zitten van de man die op de grond lag, de tweede agent zat op de benen, de derde agent hield de armen tegen. Een vierde agent liep rond en klopte op de wang van de man. Hij zag de man geen weerstand bieden. Zij zeiden tegen elkaar dat dit niet goed ging aflopen. Hij zag dat de man op de grond blauw begon te zien. Hij begreep niet waarom de agenten zo lang op de man bleven zitten terwijl hij geen weerstand meer bood. Volgens hem bleven ze ettelijke minuten op de man zitten. Plotseling beseften ze dat er iets niet klopte en begonnen ze de naam van die man te roepen. Ze zochten naar zijn hartslag. Ze namen de defibrillator en starten de hulp op.

18.3.
Op 7 maart 2022 verklaarde CC dat hij om 00.45 uur gebrul hoorde op straat en kort daarna een ferme bonk tegen de woning. Hij wekte dan zijn mama. Hij keek door het vitrineraam naar buiten. Hij zag een man op de grond liggen, op hem zaten vier politieagenten. Eén zat met zijn knie op zijn nek, een ander zat met beide knieën op de rug, een andere zat met beide knieën op het achterwerk en de laatste met de knieën op de benen. De man lag op zijn buik. Niettegenstaande ze met vier agenten op die man zaten, hadden ze echt moeite om hem in bedwang te houden. Volgens hem was

de man in een roes. Een normaal persoon zou volgens hem niet reageren zoals die man deed. Er was iets niet normaal met de man, hij benoemde dit als een roes. Hij vermoedde dat de man drugs of alcohol had genomen. Het verzet van de man kon hij beschrijven als zich verzetten met zijn lichaam, zelfs al zaten de agenten op zijn lichaam. Hij bewoog ook met zijn hoofd en probeerde zijn armen te gebruiken. Volgens hem zaten die agenten anderhalve minuut op de man, tot plotseling zijn weerstand wegviel. Ondertussen waren die agenten constant aan het inpraten op de man. Zij vroegen hem om rustig te worden en zijn verzet te staken. De man was op geen enkel moment nog recht gekomen tot het moment dat hij zijn bewustzijn verloor. De politie kon met vier agenten de man slechts met enorm veel moeite onder controle houden. Toen de man het bewustzijn had verloren, spraken de agenten de man aan en klopten zij op zijn wang. De agenten waren ongerust, bijna paniekerig. Er kwam dan een ploeg van Zele bij, die de reanimatie opstartte. Volgens hem was het niet nodig om zo met de knieën op iemand zijn nek te zitten. Het deed hem denken aan het dossier Floyd uit Amerika.

19.
19.1.
Op 7 maart 2022 werd overgegaan tot verhoor van RD. Hij verklaarde samengevat het volgende. Hij leverde op 13 januari 2022 bijstand aan de ploegen van de PZ Wetteren-Laarne-Wichelen. Hij kwam samen met inspecteur TW ter plaatse. Zij vernamen via COCIV dat iemand in elkaar was gezakt. Zij hebben een AED-toestel aan boord zodat dit eventueel kon gebruikt worden. Ter plaatse zagen zij een man op zijn rug liggen, met zijn handen geboeid op de rug. De collega's van Wetteren vroegen of hij en TW zouden kunnen bevestigen of er al dan niet nog een hartslag was bij de man. Hij zag dat het gelaat van de man reeds blauw was. Hij voelde geen hartslag in de pols of in de halsstreek. Hij sneed de bovenkledij open en legde het AED-toestel aan. Vervolgens volgde hij de instructies op het AED-toestel. Het toestel gaf aan om hartmassage toe te dienen. Hij deed dit. Vervolgens gaf het toestel aan om te stoppen omdat er een elektrische shock zou gegeven worden. Daarna hervatte hij de hartmassage tot aankomst van het ambulancepersoneel. Hij volgde een jaar de opleiding verpleegkunde en beheerst de technieken van het reanimeren. Na de aankomst van de MUG-arts werd terug hartslag vastgesteld en werd D. overgebracht naar het ziekenhuis.

19.2.
Tevens op 7 maart 2022 werd TW verhoord. Hij verklaarde samengevat het volgende. Hij kwam samen met Robin D. ter plaatse rond 1.00 uur. Zij wisten op voorhand dat er iemand bewusteloos was. Zij namen onmiddellijk het AED-toestel mee uit hun dienstvoertuig. Zij zagen een man op zijn rug op de grond liggen. De man was bewusteloos en zijn gelaat had een lichtblauwe/grijze kleur. Naast de man zaten de vier collega's van PZ Wetteren op de grond. Zij vroegen of zij ook nog een hartslag konden waarnemen. Zijn collega RD, die voorheen verpleegkunde studeerde, voelde of er nog een hartslag was doch dit was negatief. Zij hebben dan de AED aangelegd en hebben de instructies van dit toestel gevolgd. RD startte met de hartmassage. Hijzelf heeft de man niet aangeraakt. Na enige tijd is de ziekenwagen toegekomen en namen de hulpdiensten de verzorging over.

19.3.
Op 22 maart 2022 werd overgegaan tot verhoor van H. Op 13 januari 2022 was zij samen met inspecteur R. interventieploeg Berlare 320. Via CICOV kregen zij de vraag om in bijstand te rijden naar Wetteren. Ter plaatse stelde zij vast dat de reanimatie van de man was opgestart. Zij gingen dan gaan kijken bij de ouders van L..

19.4.
Op 22 maart 2022 werd ook R. verhoord. Hij vormde die nacht ploeg 320 samen met inspecteur H. Ter plaatse zag hij RD hartmassage toedienen aan een man. Kort nadien kwamen de hulpdiensten toe. Zij gingen dan naar de ouders bij de vriendin van de man kijken. De vader vroeg spontaan wat de vriend van hun dochter nu weer had uitgestoken. Hij begon

ongevraagd over de vriend van hun dochter te vertellen. Zij zeiden dat er al veel miserie was met de vriend van hun dochter en dat de vriend kampte met een drugsverslaving.

20.
Op 23 maart 2022 werd overgegaan tot verhoor van hoofdinspecteur TV, technisch verantwoordelijke voor de werking van de bodycams binnen de politiezone Wetteren-Laarne-Wichelen. Hij verklaarde samengevat het volgende. Volgens de korpsnota die rekening houdt met de Wet op het Politieambt en de argumenten van de vakbonden moet men per interventieploeg één camera dragen, doch het gebruik is niet voorgeschreven. Het is de gebruiker die beslist wanneer hij zijn camera aanzet. Buiten hem en de systeembeheerder zou niemand binnen het korps in de mogelijkheid zijn om beelden te wissen. Mochten er beelden gewist zijn, dan zou het systeem dit geregistreerd hebben. Er waren dus geen beelden gewist.

Inspecteur DERDE BEKLAAGDE verklaarde "*Ik probeerde mijn bodycam aan te zetten, door de stress die ik had is dit niet gelukt. Ik moest tweemaal kort drukken om de bodycam te activeren maar blijkbaar is dit, zoals achteraf bleek niet goed gelukt*". Volgens hoofdinspecteur TV kan het systeem niet achterhalen of er een poging is geweest om de camera te activeren ("fakepush"). Het systeem registreert enkel wanneer de camera effectief in werking wordt gesteld. Hiertoe dient men twee keer kort na elkaar op de knop te drukken.

21.
In het navolgend proces-verbaal OUT/2022/4285 (stuk 49) wordt de techniek van de vasculaire halscontrole toegelicht.

Hierbij werd een passage uit het Handboek "Arrestatietechnieken" uit de opleiding "Specialist geweldsbeheersing" inzake de omstrengeling van de ademhaling gevoegd. Daarin staat het onder meer volgende te lezen:

"Wat omvat de bloedwurging?

Deze wurging is beter voor de ordediensten. De impact naar het strottenhoofd is hier veel minder. Het strottenhoofd wordt omstrengeld en de slagaders in de nek worden beide tegelijkertijd afgekneld. Dit heeft voor gevolg dat de bloedtoevoer van en naar de hersenen wordt belemmerd. Geen zuurstof in de hersenen zal leiden tot het niet - functioneren van de hersenen. Bij dergelijke wurging bestaan volgende

risico's:

1. *Bij het lossen van de slagaders, blijven deze een moment dichtzitten waardoor de opponent het bewustzijn zal verliezen. Bij het masseren van de spieren rond deze bloedvaten moeten deze terug open komen en komt het bewustzijn terug.*
2. *Bij het dichtknijpen van de bloedvaten kunnen bloedklonters ontstaan. Wanneer de wurging wordt gelost kan deze een fatale afloop kennen bij de opponent (herseninfarct).*

In de nekspieren zitten nog twee zenuwbanen die de belangrijkste functies van het menselijke lichaam sturen. De ene zenuwbaan zorgt voor de pompbewegingen van de hartspier en de andere voor de bewegingen van het middenrif. Bij een agressieve scherpe aanval op die nekspieren kan dit leiden tot het disfunctioneren van het hart of het middenrif. Bij een breuk van dergelijke zenuwbaan heeft dit fatale gevolgen."

Tijdens een gesprek op 20 april 2022 lichtte hoofdcommissaris VC inzake de toepassing van de vasculaire halscontrole het volgende toe:

- De techniek van de vasculaire halscontrole wordt nog altijd gegeven in het programma van de basisopleiding en in het programma van de specialisten geweldsbeheersing.
- De techniek werd sedert 2009 gevalideerd door het Strategisch Platform Geweldbeheersing van de geïntegreerde politie.
- Het grijpen van de hals betreft een instinctieve verdedigingsrelflex die aldus moeilijk af te leren is. Om deze reden zou destijds, onder motivering uit een Canadees wetenschappelijk onderzoek, besloten zijn om de techniek degelijk aan te leren en aandacht te schenken aan de risico's van dergelijke "bloedwurging" en de letaliteit van de (verboden) **"**luchtwurging**"**.
- Dat het een gevaarlijke techniek is wanneer de trainingsfrequentie niet groot is.
- Er momenteel nieuwe fiches bestaan omtrent de arrestatietechnieken en dat deze binnenkort zullen worden verspreid na validatie. Er bestaat een fiche 05-219 en 05-220 omtrent de toepassing van de vasculaire halscontrole.

Tijdens een gesprek op 12 april 2022 met commissaris SI, verantwoordelijke geweldsbeheersing in het korps van de lokale politie Wetteren-Laarne-Wichelen, lichtte hij het volgende toe:

- Dat de vasculaire halscontrole, als afzonderlijk lesonderwerp, aan bod zou zijn gekomen tijdens een training geweldsbeheersing in 2013 en in 2014.
- Dat alle beklaagden hebben deelgenomen aan de voorziene oefeningen geweldsbeheersing. Er werd een overzicht van hun trainingsfrequentie voor de jaren 2022, 2021 en 2020 gevoegd aan het strafdossier (bijlage 6). Als gevolg van Corona waren er minder trainingen.

Hij stelde bovendien het volgende inzake de techniek vasculaire halscontrole:

"De techniek kan enerzijds aanzien worden binnen de context van de wettige verdediging (art. 416 Sw): in bepaalde omstandigheden (bijvoorbeeld in een levensbedreigende situatie) kan een vasculaire halscontrole worden toegepast om een agressieve verdachte onder controle te krijgen, om de agressie te stoppen en om te vermijden dat die persoon zichzelf of anderen verwondingen toebrengt. Anderzijds is het een dwangmiddel (art. 1 en 37 WPA) dat toegepast kan worden om een wettig doel na te streven. Daarbij dient steeds rekening te worden gehouden met de omstandigheden, de context, het gedrag van de verdachte, het gevaar, de weerstand, de agressie uitgaande van de verdachte, enz. Men dient zich steeds af te vragen of men een wettelijke finaliteit nastreeft bij het toepassen van de techniek, of het doel bereikt kan worden op een minder gewelddadige manier en of het opportuun is om de techniek toe te passen. Belangrijk om te vermelden is het feit dat het doel van de vasculaire halscontrole het onder controle krijgen van de verdachte is, bijvoorbeeld om de persoon op een veilige manier te kunnen

aanhouden. In de literatuur (en in trainingsomstandigheden) wordt doorgaans de term "bloedwurging" gebruikt. Dit heeft te maken met het feit dat door de toepassing van de techniek de bloedtoevoer naar de hersenen wordt belemmerd. Het is echter een controletechniek en geen wurgtechniek."

Aan navolgend proces-verbaal OUT/2022/004285 (stuk 49) werden tevens passages uit het handboek "arrestatietechnieken" en de fiches 05-219 en 05-220 omtrent de vasculaire halscontrole gevoegd. Hierin staat onder meer het volgende te lezen:

"We kunnen zeker geen tijd kleven op de wurging, de duur zal afhangen van bepaalde factoren, zoals de intensiteit, de leeftijd, de fysieke toestand van de opponent."

"Wanneer moeten wij de wurging lossen?
Dit antwoord kunnen we in twee delen beantwoorden:
Deel I:

1. *Wanneer de opponent zich gewonnen geeft.*
2. *Wanneer wij controle hebben over de persoon, al dan niet geboeid. Dit wil niet zeggen dat we de opponent terug loslaten.*

Deel II:
Volgend herkenningspunt moeten we in ons hoofd prenten als zijnde het eindpunt van een wurging. Herkennen we dit punt niet dan zal de opponent snel overgaan van bewustzijnsverlies naar comateuze toestand. Ongeacht de gemoedstoestand van de politieambtenaar, MOET de wurging ophouden bij het bewustzijnsverlies van de opponent.

Al naargelang de gebruikte techniek, is het bewustzijn weg tussen de 8 à 15 seconden.

Hoelang wurgen?

- *Na 6 tot 10 seconden is men bewusteloos (kan sneller).*
- *Vanaf 1,5 minuten kan irreversibele hersenschade ontstaan.*
- *Vanaf 3 minuten kan het overlijden intreden.*

Wanneer stoppen met wurgen?
Als het doel bereikt is en de agressor onder controle is.
Bij het plots verslappen van het lichaam, bewustzijnsverlies.
Bij het plots oppervlakkig ademen (net voor het bewustzijnsverlies).

Wat te doen na verlies van het bewustzijn?

- *Boeien.*
- *Eventueel nek masseren (ligging slagaders).*
- *Bij langdurig verlies van bewustzijn, ademhalingsproblemen e.d. medisch personeel verwittigen."*

Er werd een overzicht van de gevolgde trainingen inzake geweldbeheersing van beklaagden aan het strafdossier gevoegd.

2
Op 24 mei 2022 legde eerste burgerlijke partij klacht met burgerlijke partijstelling neer bij de onderzoeksrechter lastens onbekenden voor feiten van slagen en verwondingen en schuldig hulpverzuim ten nadele van D..

3
Op 13 juni 2022 werd overgegaan tot wedersamenstelling. Voor een volledig verloop en overzicht verwijst de rechtbank naar navolgend proces-verbaal 7904/2022 (stuk 53).

Hieruit blijkt onder meer het volgende:

- Derde beklaagde stelde dat Eerste beklaagde met zijn bovenlichaam op de rug van D. ging liggen. D. zou er dan toch nog in geslaagd zijn om zich recht te zetten met Eerste beklaagde op zijn rug. Hierop zou Eerste beklaagde terug zoveel mogelijk op de rug van D. zijn gaan liggen. Men slaagde erin om de linkerhand te boeien. D. zou nog weerstand hebben geboden op het moment dat hij slechts aan één hand was geboeid. Op een fractie van een seconde zou hij plots paars gezien hebben en bewoog hij niet meer. Eerste beklaagde zou hierop onmiddellijk een ziekenwagen hebben gevraagd. Zij legden D. in zijlig, maakten de mond en de neus proper en vroegen water om in het gezicht van D. te doen. Zij voelde zelf geen hartslag, maar Vierde beklaagde meende dat hij nog een lichte hartslag voelde. Zij begon niet met reanimatie omdat haar collega zei dat hij nog een hartslag voelde. Volgens haar duurde de worsteling in totaal 2 à 3 minuten van het moment dat zij hem naar de grond brachten tot het moment dat hij in de zijlig werd geplaatst.
- Tweede beklaagde stelde dat zij er niet in slaagden de benen onder controle te krijgen en D. zich bleef verzetten. Het verzet was zo krachtig dat men "langs alle kanten uitging". Hij probeerde de rechterenkel te fixeren met zijn wapenstok. Hij zag niet wat de anderen deden. Hij hoorde wel dat Eerste beklaagde aan D. vroeg om mee te werken. Op een bepaald moment zei Eerste beklaagde "*hij geeft hem*". Op dat moment werd D. ook aan de tweede hand geboeid. Hij zat op het rechterbeen en voelde ook daar dat de weerstand verdween. Hij liet D. dan los. Eerste beklaagde vroeg een ziekenwagen en hij vroeg dan de MUG. Eerste beklaagde, Vierde beklaagde en Derde beklaagde hebben zich dan over D. ontfermd. Zij legden iets onder zijn hoofd. Zij bekeken zijn ademhaling en hartslag. Vierde beklaagde zei dat hij een lichte hartslag voelde. Hij ging materiaal halen om de neus vrij te maken. 1 à 2 minuten daarna waren de collega's van PZ Berlare-Lede ter plaatse, die de AED aanlegden. De worsteling duurde naar zijn inschatting een vijftal minuten, maar hij kon het niet goed inschatten. Sinds het gebeurde droeg hij altijd een bodycam.
- Vierde beklaagde stelde dat dat hij en Eerste beklaagde met D. op de grond terecht kwamen. D. zou een immense kracht hebben ontwikkeld en trachtte zich los te trekken. D. bleef zich verzetten. Hij balde zijn vuisten en probeerde zich los te trekken. Eerste beklaagde vroeg toen bijstand. D. rukte zijn rechterarm los en bracht deze onder zijn borst. Hierop wisselden hij en Eerste beklaagde van kant. Eerste beklaagde ging op D. liggen. Hij kon dan een klem zetten op de linker arm van D.. D. bleef zich verzetten zodat hij hem nog steeds niet onder controle kreeg. Men vroeg hem "hebt ge hem" waarop hij negatief antwoordde. Hij voelde dat D. los aan het raken was waarop hij tegen Eerste beklaagde zei "*zet de choke, zet de choke*". Vervolgens vroeg Derde beklaagde of hij handboeien nodig had. Derde beklaagde gaf haar handboeien en hij bracht één boei aan aan de linkerpols. Zodra D. geboeid was aan de linkerhand viel alle weerstand weg en kon hij hem ook boeien aan de rechterhand. Derde beklaagde stelde vast dat D. niet meer reageerde en dan stelde hij vast dat D. braaksel of schuim aan zijn mond had en zijn ogen open waren. Zij plaatsten D. in zijlig. Eerste beklaagde en Derde beklaagde voelden eerst of ze een harstslag konden waarnemen. Zij zeiden "ik weet niet of ik iets voel" of "ik ben niet zeker dat ik iets voel". Hij voelde dan zelf bij D. in de hals en hij was op dat moment zeker dat hij nog dat hij een hartslag voelde bij D.. Zij probeerden D. nog wakker te maken. Het voelde als 10 minuten tussen het naar de grond brengen van D. en het moment dat de weerstand wegviel, maar hij wist dat dit geen 10 minuten zal geweest zijn. Tussen het moment dat hij weerloos was en het aankomen van de collega's uit Berlare zaten 2 à 3 minuten. Hij startte geen reanimatie omdat hij dacht dat hij een hartslag voelde. Hij nam dit zichzelf kwalijk, dat was zijn fout. Zij hebben getracht zijn luchtwegen vrij te maken omdat hij dacht dat hij nog een hartslag voelde. Hij

droeg geen bodycam omdat deze bij de minste slag eruit vloog. Uitgaande van de vorige interventies dacht hij dat hij agressief ging zijn en de bodycam er dan toch onmiddellijk zou afliggen.

- Eerste beklaagde stelde dat zij allemaal op de grond terechtkwamen. Hij lag met zijn lichaam op de rug van D.. Vierde beklaagde trachtte controle te krijgen over de linkerarm van D.. Hij legde zijn linkerhand op het hoofd van D. om te vermijden dat deze een kopstoot kon geven. Hij bleef zeggen aan D. om rustig te worden en zich over te geven. D. bleef zich verzetten. Hij bleef spartelen en er kwam ook geen controle over de benen. Op een bepaald moment richtte D. zijn hoofd op. Hij legde dan zijn linkerarm rond de hals van D. om hem in een houdgreep te houden. D. bleef zich verzetten, er kwam geen controle over hem. Op een bepaald moment zei Vierde beklaagde "*zet de choke*" waarop hij eerst via de radio bijstand vroeg. Hierdoor verminderde de druk op de borstkas even waarop D. zich wilde rechtzetten en dit terwijl hij op zijn rug lag. Hierop begon hij dan toe te knijpen. Hij wist niet hoelang hij deze positie heeft aangehouden. Dit duurde niet lang, het zal zeker geen 30 seconden geduurd hebben. Op een gegeven moment voelde hij geen verzet meer en vroeg hij aan de collega's of er controle was. Vierde beklaagde antwoordde dat hij het niet wist. Gezien hij zelf het gevoel kreeg dat D. zich eindelijk had overgegeven, loste hij de greep en bracht de rechterarm van D. naar zijn rug. Vierde beklaagde bracht de linkerarm bij waarop hij kon geboeid worden. Nadien stelden zij vast dat D. niet meer reageerde. Zij plaatsten hem dan in zijlig. Derde beklaagde vroeg een ambulance ter plaatsen. Hij bleef voelen naar een hartslag. Hij voelde iets maar wist niet of het van hemzelf was of van D.. Naar zijn gevoel was de schermutseling heel kort. Hij was de hele tijd tegen hem aan het praten en vroeg om zich over te geven. Hij startte geen reanimatie omdat hij dacht dat hij een hartslag voelde. Hij dacht dat D. buiten bewustzijn was. Volgens hem verliepen er maximum 10 minuten vanaf het moment dat zij hem vastnamen totdat de ploeg van Berlare er was. Hij had toen geen bodycam mee, vanaf dan nam hij er altijd één mee. Over een eerdere interventie vertelde hij dat D. toen ook agressief was. Hij lag toen in nagenoeg dezelfde positie. Hij zette toen gradueel meer druk op zijn thorax omdat hij wist "dat de kracht van een persoon verkleint als je de longen verkleint". D. was toen ook aan het tegenspartelen "*maar op een gegeven moment was ik het beu en heb ik volle bak druk gezet op zijn thorax waardoor hij zich heeft overgegeven*". Daarop hebben ze hem geboeid. Hij was toen ook sterk, maar niet buitenaards sterk. Daarna waren er nog twee interventies met D. waarop D. hem herkende en goed meewerkte. De wetsgeneesheer vroeg of hij tijdens de houdgreep op 13 januari 2022 ook druk zette op de rug en de thorax, waarop hij bevestigend antwoordde. Hij lichtte toe dat dit één van de basisbeginselen was bij judo en jiujitsu. Door de luchttank kleiner te maken kan de tegenstander minder kracht ontwikkelen. Hij woog toen 96-97 kg, plus zijn vest en wapen.

24.
Samenvattend bleek uit de radiocommunicatie en de bodycambeelden het volgende:

- 00u52min56sec: PZ Wetteren vroeg CICOV om een ziekenwagen ter plaatse te sturen (radio);
- 00u53min46sec: start camerabeelden (bodycam)
- 00u53min50sec: Derde beklaagde zei "*hij wordt blauw hé*" (bodycam)
- 00u53min59sec: PZ Wetteren vroeg CICOV om eveneens een MUG-arts ter plaatse te sturen (radio en bodycam)
- 00u54min07sec: PZ Wetteren meldde dat de persoon blauw aan het worden is (radio)
- 00u54min24sec: Derde beklaagde zei dat zij geen "pols" meer voelde (bodycam)
- 00u54min28sec: er is een reutelend geluid te horen dat naar alle waarschijnlijkheid afkomstig was van D. (bodycam)

- 00u54min35sec: iemand legde twee vingers in de hals van D.. Derde beklaagde vroeg ***"voelt gij nog?"*** en zei daarop onmidd**ellijk "***Dien asemt niet meer ze***" (bodycam)**
- 00u55min55sec: Vierde beklaagde zei **"***gelijk vorige keer ook, hij zal moeten gereanimeerd worden***" (bodycam)**
- 00u56min01sec: Vierde beklaagde zei **"***ik voel het licht***" waarop iemand anders ze**i **"***ik voel ook iets***" (bodycam)**
- 00u56min01sec: Vierde beklaagde zei **"***hij is toch redelijk aan het kloppen***" (bodycam)**
- 00u56min25sec: Eerste beklaagde zei **"***die boeien spannen af***" (bodycam)**
- 00u56min30sec: Derde beklaagde zei **"..** *het spant wreed neig peins ik***" (bodycam)**
- 00u56min34sec: Eerste beklaagde zei **"***het is wat het is***" (bodycam)**
- 00u59min19sec: D. wordt op zijn rug gelegd. (bodycam)
- 00u59min27sec: De kledij van D. wordt opengesneden. (bodycam)
- 01u00min00sec: AED-toestel wordt aangelegd
- 01u00min46sec: een politieman startte de hartmassage
- 01u01min44sec: ambulancier nam hartmassage over

Hieruit bleek volgens Comité P het volgende:

- Het duurde ongeveer 7 minuten alvorens het AED-toestel werd aangelegd (tussen oproep ambulance en de aanlegging van het AED-toestel).
- Eerste beklaagde verklaarde dat hij kort nadat hij om bijstand vroeg de wurging aanzette. Om 00u51min09sec vroeg hij om bijstand van andere ploegen. De ambulance werd om 00u52min56sec gevraagd. Op basis hiervan blijkt dat de wurging maximum een minuut duurde. De wurging werd evenwel voorafgegaan door een houdgreep waarbij er eveneens druk werd gezet op de borstkas en deze werd aangezet alvorens de bijstand werd gevraagd.

25.
De onderzoeksrechter stelde dr. VR aan met de opdracht over te gaan tot studie van het strafdossier en van de medische dossiers op naam van D. en tot het uitvoeren van een autopsie. Zij was ook aanwezig bij de wedersamenstelling.

Dr. VR kwam tot de volgende bevindingen en besluiten:

- *"D., °19.01.1995, zou in de nacht van 12.01.2022 op 13.01.2022 zijn gecollabeerd (cardiaal arrest) tijdens of na arrestatie.*
  Hij zou agressief zijn geweest op het moment van arrestatie, waarbij sprake zou zijn geweest van aanleggen van een nekklem.
  Hij diende te worden gereanimeerd en werd nadien overgebracht naar het UZ Gent, alwaar hij kwam te overlijden op 16.01.2022.
- *Uit het medisch dossier (zie: 2022-0427DOSSIER) blijkt het volgende:*
  In de voorgeschiedenis weerhouden we uitgebreide psychiatrische problematiek: recurrent alcohol- en druggebruik (afhankelijkheid van mefedrone, tevens gebruik van anabolica), psychotisch en paranoid gedrag, depressieve stemming, automutilatie en suicidepogingen. Betrokkene werd verschillende keren (gedwongen) opgenomen.
  Op 13.01.2022 werd betrokkene gehospitaliseerd na een OHCA (out of hospital cardiac arrest). De oorzaak van dit cardiaal arrest wordt in de klinische verslaggeving niet aangehaald. Betrokkene ontwikkelde een uitgesproken acidose, rhabdomyolse en acute nierinsufficiëntie. Op 16.01.2022 werd hersenoedeem met inklemming vastgesteld. De therapie werd stopgezet en betrokkene kwam diezelfde dag nog te overlijden.
- *D. betrof een gespierde jongeman.*
- *Het postmortem en microscopisch onderzoek toonden:*
  - *letsels gerelateerd aan medisch handelen:*

- meerdere prikopeningen aan de rechterzijde van de hals met omgevende bloeding
- meerdere prikopeningen t.h.v. de ledematen
- *letsels niet-gerelateerd aan medisch handelen:*

- puntbloedingen t.h.v. de oogbindvliezen

- gekorste schaafwonden t.h.v. het gelaat, de kneukels van de rechterhand, de knieën en de linkerenkel
- parallel verlopende littekens en (helende) kraswonden t.h.v. de binnenzijden van de polsen en t.h.v. de linkervoorarm
- bloeding t.h.v. de kruin en t.h.v. rechterslaapspier
- bloeding t.h.v. keelskelet t.h.v. de linkerposticusspier.

- *medische afwijkingen gerelateerd aan het cardiaal arrest, laattijdig ontwikkeld:*
- ischemische encefalopathie met hersenoedeem, ischemische veranderingen en perivasculaire bloedingen
- *medische afwijkingen gerelateerd aan hospitaL.tie/verblijf op intensieve zorgen:*
- zware longen, uitgesproken longoedeem (shocklongen)
- maagulceraties

- *Screening toxicologisch onderzoek uitgevoerd op urine, is positief voor opiaten (morfine). Dit betreft waarschijnlijk medicatie toegediend in ziekenhuissetting.*
- *Definitief toxicologisch onderzoek werd uitgevoerd en toonde de aanwezigheid aan van verscheidene geneesmiddelen die frequent worden gebruikt in ziekenhuissetting. Dit onderzoek werd echter uitgevoerd op een bloedstaal van meer dan 12 uur na initiële opname in het ziekenhuis. Uit het medisch dossier blijkt dat bij opname een mefedronegehalte van 89.0 ng/ml werd vastgesteld.*
- *De gegevens van de lijkschouwing en de aanvullende technische onderzoekingen laten toe te stellen dat het overlijden van D. kan verklaard worden als gevolg van hypoxische encefalopathie (= hersenschade o.b.v. zuurstofgebrek), secundair op een cardiaal arrest dat naar alle waarschijnlijkheid werd uitgelokt door mechanisch geweldpleging op de hals, zoals bijvoorbeeld kan gezien worden bij het aanleggen van een nekklem.*
- *Bij de wedersamenstelling werd het volgende gedemonstreerd:*
  - *D. werd door dhr. Eerste beklaagde in een houtgreep genomen, waarbij druk werd gezet op de hals d.m.v. een wurggreep. Hierbij was de elleboogplooi van dhr. Eerste beklaagde gelokaliseerd ter hoogte van het keelskelet van D., en werd met de bovenarm en voorarm druk uitgeoefend op de beide zijden van de hals: de zogenaamde carotid sleeper hold. Kort na aanleggen van deze wurggreep wordt beschreven dat D. stopt met weerstand bieden.*
  - *bijkomend werd door dhr. Eerste beklaagde druk uitgeoefend op de thorax van D.; hij lag namelijk met een groot deel van zijn lichaam (97 kg zonder attributen) op de rug van D.. Dit zorgt ervoor dat ademhalingsbewegingen worden belemmerd.*

De handelingen gedemonstreerd tijdens de wedersamenstelling bevestigen dat het cardiaal arrest werd veroorzaakt door geweldpleging op de hals. Bijkomend is er sprake van een factor compressieve asfyxie (belemmering ademhalingsbewegingen).”

27.

Het strafdossier met aanvankelijk notitienummer DE41.L1.005240/2021 werd gevoegd aan het strafdossier. Hieruit bleek samengevat het volgende. Op 26 september 2021 om 15u27 was er een oproep zonder gesprek van het oproepnummer afkomstig uit de Rogierstraat in Wetteren naar CICOV. Om 15.48 uur was er een tweede oproep zonder gesprek. Bij het terugbellen hoorde men op de voicemail de naam D.. D. woonde in de Reigerstraat en was gekend voor weerspannigheid. De derde keer beantwoordde D. de oproep, maar reageerde hij niet op hun vragen. Inspecteurs ADG en BVH deden nazicht ter plaatse. Hij reageerde niet op hun aankloppen waarop de deur werd geforceerd. Zij troffen D. aan in de woning. Hij trachtte naar buiten te lopen en krijste om hulp. Hij riep voortdurend “politie”. D. was woest en voor geen rede vatbaar. Eerste inspecteur Major nam hem langs achteren in een greep vast waarop hij met twee benen schopte in de richting van het hoofd van inspecteur VH. Zij brachten D. naar buiten. D. was zeer

weerspannig en weigerde elke medewerking. Hij schreeuwde, spande zich voortdurend op, zijn gelaat kleurde paars en er stond schuim op zijn mond. Om die redenen vermoedden zij dat er sprake was van EDS (Excited Delerium Syndroom). Na veel moeite konden zij D. op de rug boeien. D. probeerde steeds zijn benen los te krijgen. Zij bonden hierop zijn benen vast met een fouillekoord. Zelfs dan nog, bleef D. zich verzetten. Het ene moment was hij spastisch, het andere moment lag hij te kronkelen. Toen zij hem op de brancard van de ziekenwagen legden, schopte hij met beide benen in de richting van de politieagenten. Ook nadat hij gefixeerd werd op de brancard, bleef hij zijn benen bewegen. Hij werd in het ziekenhuis op zijn bed gefixeerd, daarbij waren twee politieagenten, twee ambulanciers en drie verplegers nodig. Volgens de arts was er geen sprake van een psychose, maar van een trip naar aanleiding van gebruik van verdovende middelen.

Op 8 december 2021 werd D. hierover verhoord. Hij had het moeilijk door de beëindiging van de relatie met L.. Hij nam die dag voor de eerste keer mefedrone en geraakte als gevolg hiervan in paniek waardoor hij de politiediensten belde. De politie kwam ter plaatse en hij opende de deur. Hij geraakte nog meer in paniek toen hij de politieagenten zag omdat hij doorhad dat

hij in de problemen ging geraken. Hij ging toen naar buiten waarop de politieagenten hem op de grond hebben gewerkt. De ambulance kwam ter plaatse. Hij herinnerde zich niet dat hij daden stelde naar de politieagenten. Het was de eerste maal dat hij drugs gebruikte, hij zou geen drugs meer gebruiken.

3.2. Voorafgaand – verzoek tot wering neergelegd stuk

1.
De burgerlijke partijen legden op de terechtzitting van 28 april 2026 een usb-stick met de camerabeelden van de bodycam neer.

De advocaat van eerste beklaagde Eerste beklaagde vroeg de wering van dit stuk uit de debatten, aangezien dit stuk laattijdig aan hem werd meegedeeld.

2
Noch uit de tekst van artikel 152 Wetboek van Strafvordering, noch uit de wetsgeschiedenis van deze bepaling kan worden afgeleid dat de strafrechter stukken uit het debat kan weren op de enkele grond dat ze door een partij werden ingediend buiten de overeenkomstig artikel 152, § 1, tweede lid van het Wetboek van Strafvordering bepaalde termijnen voor het indienen en het meedelen van conclusies, ook niet indien die stukken zijn gevoegd bij een laattijdig neergelegde of meegedeelde conclusie. De rechter kan stukken wel weren indien die worden neergelegd met dilatoire doeleinden in die zin dat ze niets kunnen bijdragen voor de beslechting van het aanhangige geschil en de betrokken partij aldus een louter dilatoir oogmerk nastreeft dan wel indien het te laat indienen van de stukken misbruik van rechtspleging inhoudt omdat dit de goede rechtsbedeling hindert en de rechten van de andere partijen op onrechtmatige wijze aantast (zie in die zin het arrest van het Hof van Cassatie van 12 maart 2019, AR P.18.0298.N, www.juridat.be, dat door deze rechtbank wordt bijgetreden).

Elke partij kan dan ook tot de sluiting van het debat stukken aan het dossier toevoegen of neerleggen, behalve wanneer die voeging procesrechtsmisbruik zou uitmaken.

3
De rechtbank is van oordeel dat de neerlegging van het stuk geen procesrechtsmisbruik uitmaakt. Het betreffen immers de beelden van de bodycam die reeds van bij aanvang deel uitmaken van het strafdossier. Het gaat bijgevolg niet om een nieuw stuk. De rechten van verdediging werden niet op onrechtmatige wijze aangetast.

4
De rechtbank wijst het verzoek tot wering van het stuk bijgevolg af.

3.3. Bespreking van de schuldvraag

3.3.1. Algemeen

1.
Eerste beklaagde Eerste beklaagde moet zich verantwoorden voor opzettelijke slagen met de dood tot gevolg ten nadele van D. op 13 januari 2022 (tenlastelegging A).

Alle beklaagden moeten zich verantwoorden voor weigering hulpverlening waarbij het gevaar door de verzuimer werd vastgesteld, ten nadele van D. op 13 januari 2022 (tenlastelegging C).

2

3.3.2. <u>De beoordeling van schuld aan tenlastelegging A</u>

A. Eerste beklaagde beroept zich op het wettelijk voorschrift als rechtvaardigingsgrond. Hij verwijst daarbij naar de wet op het Politieambt dat het gebruik van dwangmiddelen en geweld door politiediensten onder bepaalde voorwaarden toestaat. Hij verwijst vervolgens naar artikel 37 van de Wet op het Politieambt en is van oordeel dat aan het legaliteitsprincipe, het subsidiariteitsprincipe en het proportionaliteitsprincipe is voldaan.

3

Uit artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, volgt dat indien een persoon op geloofwaardige wijze aanvoert dat hij het slachtoffer werd van geweld bij een confrontatie met de politie of tijdens een vrijheidsberoving, er een sterk feitelijk vermoeden bestaat dat de politionele autoriteiten daarvoor verantwoordelijk zijn en dat het aan de Staat toekomt om daarvoor een overtuigende verklaring te geven. Indien hij daarin niet slaagt, staat een verdragsrechtelijke schending door de Staat vast. Uit deze bepaling volgt evenwel niet dat meer in het algemeen, de vervolgde politieambtenaren de onjuistheid zouden moeten bewijzen van de verklaringen van het slachtoffer, of met andere woorden hun onschuld zouden moeten bewijzen.

Uit artikel 3 EVRM volgt bijgevolg niet dat op de politieambtenaren die met het slachtoffer bij zijn confrontatie met de politie of tijdens zijn vrijheidsberoving in contact kwamen, de verplichting rust een overtuigende verklaring te geven voor de daarbij door het slachtoffer opgelopen verwondingen en meer in het algemeen, de vervolgde politieambtenaren hun onschuld zouden moeten bewijzen; anders oordelen zou een miskenning inhouden van het vermoeden van onschuld, zoals gewaarborgd door artikel 6.2 EVRM, waarvan ook politieambtenaren die worden vervolgd wegens niet-gerechtvaardigd politiegeweld genieten. (zie Cass. (2e k) AR P.23.1693.N, 13 februari 2024, T.Strafr. 2024, afl. 2, 118)

Dit bevestigt dat ook in het geval van politiegeweld het vermoeden van onschuld zoals gewaarborgd door artikel 6.2 EVRM geldt voor de betrokken politieambtenaren.

4

4.1.

Eerste beklaagde dient zich te verantwoorden voor opzettelijke slagen met de dood tot gevolg. De constitutieve bestanddelen zijn:

- het toebrengen van slagen en verwondingen;
- aan een ander levende menselijke persoon;
- opzettelijk gepleegd;
- zonder het oogmerk om te doden, maar met de dood tot gevolg.

4.2.

Uit de vaststellingen van dr. VR blijkt dat D. is overleden aan de gevolgen van hypoxische encefalopathie (= hersenschade o.b.v. zuurstofgebrek), secundair op een cardiaal arrest dat naar alle waarschijnlijkheid werd uitgelokt door mechanisch geweldpleging op de hals, zoals bijvoorbeeld kan gezien worden bij het aanleggen van een nekklem. Bijkomend was er sprake van een factor compressieve asfyxie (belemmering ademhalingsbewegingen).

Eerste beklaagde heeft bij zijn verhoor en bij de wedersamenstelling weergegeven dat hij met zijn gewicht druk uitoefende op de thorax van D. met de bedoeling zijn longcapaciteit te verkleinen zodat de weerstand zou afnemen, alsook dat hij daarna de vasculaire halscontrole uitvoerde bij D.. Het staat dan ook vast dat hij opzettelijk slagen en verwondingen heeft toegebracht aan D..

Ook al heeft eerste beklaagde Eerste beklaagde het overlijden van D. niet gewild, de slagen en verwondingen die hij toebracht, hebben toch tot dit overlijden geleid. Zonder het door hem uitgeoefende geweld zou D. nog in leven zijn.

5.

5.1.
Eerste beklaagde beroept zich op de rechtvaardigingsgrond van het wettelijk voorschrift.

5.2.
Artikel 2 van het EVRM bepaalt:

"§ 2. De beroving van het leven wordt niet geacht in strijd met dit artikel te zijn geschied ingeval zij het gevolg is van het gebruik van geweld, dat absoluut noodzakelijk is: (a) ter verdediging van wie dan ook tegen onrechtmatig geweld; (b) teneinde een rechtmatige arrestatie te bewerkstelligen of het ontsnappen van iemand die op rechtmatige wijze is gedetineerd, te voorkomen; (c) teneinde in ***overeenstemming met de wet een oproer of opstand te onderdrukken."***

Conform artikel 2 EVRM is het gebruik van dodelijk geweld bijgevolg enkel toegelaten indien dit absoluut noodzakelijk is voor de verdediging tegen onwettig geweld of voor het uitvoeren van een rechtmatige arrestatie.

5.3.
Overeenkomstig artikel 37 van de Wet op het Politieambt kan elke politieambtenaar bij het vervullen van zijn opdrachten van bestuurlijke of gerechtelijke politie, 'geweld gebruiken om een wettig doel na te streven dat niet op een andere wijze kan worden bereikt.' Daarenboven moet elk gebruik van geweld 'redelijk zijn en in verhouding tot het nagestreefde doel'. Tenslotte vereist artikel 37 dat aan elk gebruik van geweld een waarschuwing voorafgaat, tenzij dit gebruik daardoor onwerkzaam zou worden.

Het Koninklijk Besluit van 10 mei 2006 betreffende de deontologische code voegt onder punten 49 en 50 daaraan het volgende toe:

"De personeelsleden die overeenkomstig de wet dwang of geweld mogen gebruiken, vergewissen zich *ervan dat :*

- *het doel dat door de interventie wordt nagestreefd, wettelijk is;*
- *dat doel niet op een minder gewelddadige manier, zoals de overreding of de dialoog, kan worden bereikt;*
- *de gebruikte middelen redelijk zijn en in verhouding tot het nagestreefde doel en de omstandigheden terzake. Dit impliceert dat de minst gewelddadige, gepaste manier van optreden wordt gebruikt en dat een bepaalde differentiatie en gradatie in de* ***gebruiksmodaliteiten van geweld moet bestaan."***

Daarnaast bepalen de artikelen 1 en 37 van de Wet op het Politieambt in welke gevallen de politieambtenaren geweld/dwangmiddelen mogen aanwenden en de artikelen 28 § 1 en 4, 31 en 37bis van de Wet op het Politieambt en de Wet van 20 juli 1990 betreffende de voorlopige Hechtenis in welke omstandigheden er kan overgegaan worden tot arrestatie, fouillering en handboeien van een persoon.

5.4.
Comité P stelde omtrent de techniek vasculaire halcontrole het volgende:

"Elke politieambtenaar dient bij het aanwenden van geweld of dwang in het kader van zijn bestuurlijke en/of gerechtelijke opdracht telkens (en meestal in héél korte tijd) een incidentanalyse te maken waarbij hij de situatie waarmee hij/zij wordt geconfronteerd dient te toetsen aan de wettelijke basis om te bepalen hoe hij uiteindelijk zal optreden conform de Wet op het Politieambt.

De wijze waarop politieambtenaren omgaan met en/of in staat zijn om de legaliteit, subsidiariteit en proportionaliteit te evalueren is afhankelijk van de betrokken politieambtenaar, zijnde zijn opleiding, kennis, ervaring en kunde. Elk handelt in deze naar eigen vermogen. Er bestaat geen nominatieve lijst ***van welke type geweld kan en mag gebruikt worden in welk type situatie."*** (zie navolgend procesverbaal OUT/2022/004285 **–** stuk 49)

5.5.
De techniek van de vasculaire halscontrole wordt sinds 2009 gegeven in de basisopleiding en in het programma van de specialisten geweldsbeheersing.

6.
6.1.
De rechtbank dient bijgevolg na te gaan of er voldaan is aan het legaliteitsbeginsel, proportionaliteitsbeginsel en subsidiariteitsbeginsel.

6.2.
Om te kunnen oordelen of er voldaan is aan het legaliteitsbeginsel, subsidiariteitsbeginsel en proportionaliteitsbeginsel dient de rechtbank het verloop van de politie-interventie te reconstrueren. De rechtbank dient zich **–** bij gebrek aan andere elementen **–** hiervoor hoofdzakelijk te baseren op de verklaringen van beklaagden. De rechtbank ziet **–** ondanks hun rechtstreekse betrokkenheid **–** evenwel geen enkele reden om te twijfelen aan de waarachtigheid van de verklaringen van beklaagden. Vooreerst zijn deze verklaringen gelijklopend, zonder evenwel volledig gelijk te zijn, hetgeen niet aannemelijk maakt dat zij hun verklaringen op elkaar zouden afgestemd hebben. Bovendien zijn hun verklaringen consistent in de tijd: hun initiële verklaringen zijn gelijklopend aan hetgeen zij hebben uiteengezet bij de wedersamenstelling. Tot slot worden hun verklaringen (deels) bevestigd door de **andere elementen in het strafdossier zoals de foto's van hun verwondingen, de medische attesten op** hun naam, de radiocommunicatie, de bodycambeelden, de verklaring van CC en de verslagen van prof. dr. N en dr. VR. De rechtbank zal dit hieronder verder verduidelijken.

De rechtbank reconstrueert het verloop van de politionele tussenkomst als volgt:

- Om 00.35 uur meldde een buurvrouw dat D. zijn eigen raam had uitgeslagen en vervolgens al roepend en brullend rondliep op straat, het was alsof D. gek aan het worden was. Zij dacht dat er mogelijk problemen waren met zijn vriendin.
- Om 00.37 uur gingen beklaagden ter plaatse. Beklaagden troffen D. aan in de Kapellendries in Wetteren, een paar straten van zijn woning.
- Beklaagden trachtten een gesprek aan te gaan met D. met de bedoeling te achterhalen wat er voorafgaand bij hem thuis had plaatsgevonden alsook wat hij van plan was. D. antwoordde niet op hun vragen.
- Eerste beklaagde besloot om over te gaan tot fouillering van D. en verzocht hem om zijn handen tegen de vensterbank te plaatsen. D. negeerde dit bevel en stapte verder voorbij derde beklaagde Derde beklaagde.
- Tweede beklaagde besloot hierop om over te gaan tot arrestatie van D.. Hij ging voor hem staan en hield hem met zijn arm tegen de schouder tegen. D. verzette zich. Eerste beklaagde Eerste beklaagde en vierde beklaagde Vierde beklaagde namen hem langs achteren vast aan zijn armen. Tweede beklaagde Derde beklaagde nam zijn

benen vast waardoor zij allen op de grond terechtkwamen. D. lag op zijn buik, maar bleef zich hevig verzetten waarop zij besloten om hem te handboeien.
- Gelet op het verzet van D. trachtten zij hem onder controle te krijgen door de volgende handelingen toe te passen: Tweede beklaagde zette een klem op zijn rechterenkel om zijn rechterbeen onder controle te krijgen, vierde beklaagde Vierde beklaagde zetten een beenklem op zijn rechterarm, eerste beklaagde Eerste beklaagde had hem in een houdgreep en bracht pijnprikkels toe. Eerste beklaagde oefende druk uit op zijn thorax om de weerstand te verkleinen. Vierde beklaagde Vierde beklaagde stelde tegen eerste beklaagde **om de "choke" aan te zetten.**
- Om 00.51.09 uur vroeg eerste beklaagde aan CICOV om bijstand, asap. Hij deed dit naar eigen zeggen omdat zij met vier politieambtenaren geen controle kregen over D..
- Om 00.51.29 verzocht CICOV aan PZ Berlare-Zele om in bijstand te rijden naar de Kapellendries.
- Eerste beklaagde had het gevoel dat D. zich ging rechtzetten met hem op zijn rug alsook dat zij hem niet onder controle zouden kunnen houden tot de bijstand er was. Hierop zette eerste beklaagde Eerste beklaagde de vasculaire halscontrole aan, het verzet viel weg, waarop de beiden handen op de rug werden geboeid.
- Om 00.52.56 werd gevraagd om een ziekenwagen te sturen naar de Kappelendries.

6.3.
Voor wat betreft het legaliteitsbeginsel verwijst de rechtbank naar de volgende concrete omstandigheden:

- De oproep naar de hulpdiensten waarin er sprake was van mogelijk familiaal geweld en het feit dat D. een raam intrapte en roepend en tierend in de straat liep.
- Het feit dat beklaagden eerst probeerden om een gesprek aan te gaan met D. teneinde te weten te komen wat er zich mogelijk voordien had afgepeeld alsook wat zijn intenties waren.
- Het feit dat D. hun vragen niet beantwoordde en geen verduidelijking gaf.
- Het feit dat D. liet uitschijnen dat er iets aan de hand was, door onder meer de volgende uitspraken te doen: *j"e weet wel wat er gebeurd is", "het is naar de Nieuwe Wandeling zeker"* **en "***Ik ga voor niemand achteruit, al moet ik dood".*
- Het feit dat er tekens waren die wezen op een mogelijke confrontatie: het ballen van zijn vuisten, het maken van **ritmische bewegingen met zijn armen en gebalde vuisten,...**
- Het feit dat er een vermoeden was dat hij drugs had gebruikt: optrekken van zijn neus, zijn **blik, onrustige houding,... Het toxicologisch onderzoek bevestigde nadien dat D.** op 13 januari 2022 mefedrone had gebruikt.
- Het feit dat er voordien 20 interventies plaatsvonden op 35 maanden tijd waarbij het geweld ten aanzien van L. toenam (bij de kin vastnemen, slag in het gezicht, slagen, bedreigen met een mes). Ook waren er al meerdere interventies omwille van zijn drugsproblematiek, automutilatie en zelfmoordpogingen.
- De eerdere politionele tussenkomsten waarbij D. zich weerspannig / fysiek agressief heeft gedragen naar de politiediensten toe.

Op basis hiervan was er dan ook een terecht vermoeden bij beklaagden dat D. voordien mogelijk feiten van intrafamiliaal geweld ten aanzien van L. had gepleegd, alsook dat hij een gevaar uitmaakte voor anderen of voor zichzelf. Beklaagden waren dan ook gewettigd om over te gaan tot het fouilleren, het arresteren en het handboeien van D.. Gelet op het verzet tegen zijn arrestatie waren beklaagden tevens gewettigd om verdere dwangmiddelen te gebruiken.

Het feit dat achteraf is gebleken dat L. op 13 januari 2022 niet bij hem in zijn woning aanwezig was en er geen intrafamiliaal ten aanzien van haar werd gepleegd, is niet relevant en maakt een *a posteriori* redenering uit. Men dient zich immers te verplaatsen in de positie van de politieagenten op het moment van de feiten.

Ook het feit dat D. bij aanvang van de politie-**interventie door beklaagden als "rustig"** werd omschreven, doet hieraan geen afbreuk. Vooreerst werd dit zo door beklaagden geïnterpreteerd in het licht van de oproep (waarin werd meegedeeld dat hij een raam had ingeslagen, hij aan het roepen en tieren was en hij ge**k aan het worden was) waardoor zij hadden verwacht om "een wildeman" aan te treffen alsook werd hierbij een vergelijking gemaakt met zijn houding tijdens vorige** interventies waarbij hij van bij aanvang agressiever was. Niettemin omschreven beklaagden zijn gedrag ook als onrustig, ontwijkend, opgefokt, intimiderend, dreigend,**...**

6.4.
Artikel 37 van de Wet op het Politieambt vereist tevens dat het doel niet op een andere geweldloze manier kon worden bereikt. Dit betekent dat geweld pas mag worden aangewend wanneer een geweldloze methode niet meer mogelijk is om het beoogde doel te bereiken. Het gebruikte geweld moet noodzakelijk zijn. Daarenboven houdt dit subsidiariteitsbeginsel in dat het gebruik van geweld zal moeten ophouden zodra het doel is bereikt. Het beginsel van de proportionaliteit in artikel 37 vereist een evenredigheid en een redelijke verhouding tussen het te hanteren middel en het te bereiken doel, uiteraard gelet op de concrete omstandigheden. Gekoppeld aan het subsidiariteitsbeginsel houdt dit in dat men het minst vexatoire, het zachtste of nog het minste geweld moet gebruiken, dat voldoende is om het gewenst doel te bereiken.

Beklaagden houden allen voor dat zij met vier D. niet onder controle kregen waardoor zij niet tot boeien konden overgaan, alsook dat zij het geweld gradueel opbouwden. Uit de verklaringen van beklaagden blijkt dat zij eerst poogden om een gesprek aan te gaan met D. waarbij hij evenwel niet of ontwijkend antwoordde op hun vragen. Hierop besloten zij om hem te fouilleren. Het is pas op het ogenblik dat hij daar niet op inging en hij de plaats wilde verlaten dat zij overgingen tot arrestatie. Gelet op zijn verzet bij zijn arrestatie, brachten zij hem naar de grond om hem te kunnen boeien. Beklaagden probeerden daarbij elk een arm of een been onder controle te krijgen, waar zij evenwel niet in slaagden. Tweede beklaagde gebruikte daarbij zijn wapenstok om druk uit te voeren op de enkel van D. om zijn been onder controle te krijgen, vierde beklaagde zette daarbij een beenklem op zijn rechterarm en eerste beklaagde gaf pijnprikkels, plaatste zijn gewicht op zijn thorax om de longinhoud te verkleinen en voerde een houdgreep uit rond de nek/schouder van D.. Beklaagden stelden dat zij ondanks deze **dwangmiddelen D. niet onder controle kregen. Zij spraken over 'buitenaardse krachten'.** Zij verwezen naar het feit dat D. erin slaagde om ondanks het feit dat zij hem met vier in bedwang hielden alsnog zijn benen te bewegen, zijn armen onder of naast zich te houden en zichzelf op te tillen.

Het feit dat zij D. met vier politieambtenaren niet onder controle kregen, wordt objectief bevestigd door de oproep om 00.51.09 uur van eerste beklaagde aan CICOV voor bijstand, asap, alsook door de verklaring van CC die stelde dat de politieambtenaren de man op de grond niet onder controle kregen.

Uit eerdere politionele interventies blijkt tevens dat D. onder invloed agressief was en over enorme krachten bezat. De rechtbank verwijst exemplatief naar de politionele interventie van 26 september 2021 waarbij er drie verplegers, twee ambulanciers en twee politieambtenaren nodig waren om hem op een ziekenhuisbed te fixeren. De rechtbank verwijst ook naar de oproepen en verklaringen van L. en M. waaruit blijkt dat beklaagde onder invloed van verdovende middelen fysiek agressief kon zijn. Tot slot blijkt dit ook uit de verwondingen die

beklaagden tijdens de politie-interventie op 13 januari 2022 opliepen en die werden geobjectiveerd aan de hand van de aan het strafdossier toegevoegde foto's en medische attesten.

De rechtbank wijst er bovendien op dat de beslissing om de vasculaire halscontrole toe te passen als ultieme dwangmiddel gedragen werd door zowel vierde beklaagde Vierde beklaagde (die aan eerste beklaagde zei om de "choke" aan te zetten) als door eerste beklaagde Eerste beklaagde die de vasculaire halscontrole uitvoerde. Bij verhoor bevestigden ook tweede beklaagde Tweede beklaagde en derde beklaagde Derde beklaagde dat het volgens hen – in de concrete omstandigheden – noodzakelijk was om de vasculaire halscontrole uit te voeren. Tweede beklaagde Tweede beklaagde verklaarde trouwens dat hij dergelijk intensiteit van verzet nog niet eerder meemaakte in zijn carrière.

De rechtbank is dan ook van oordeel dat voldaan is aan het proportionaliteitsbeginsel en subsidiariteitsbeginsel en in de concrete omstandigheden het gerechtvaardigd was om de vasculaire halscontrole toe te passen. Beklaagden kregen D. met vier politieambtenaren niet onder controle, ook waren de door hen voorafgaand toegepaste dwangmiddelen onvoldoende om te kunnen overgaan tot handboeien van D..

7.
De burgerlijke partijen menen dat de vasculaire halscontrole niet correct werd uitgevoerd in die zin dat deze volgens hen te lang werd uitgevoerd. Zij verwijzen daarbij naar verklaringen van CC en PV alsook naar het tijdsverloop tussen het vragen om bijstand en het vragen om de ziekenwagen.

Het feit of de bloedwurging al dan niet correct (te lang) werd uitgevoerd is in deze vooral belangrijk in het kader van het subsidiariteitsbeginsel, met name dat het gebruik van geweld moet ophouden zodra het doel is bereikt.

Eerste beklaagde Eerste beklaagde verklaarde dat van zodra hij voelde dat D. "zich gaf" – wat dient begrepen te worden als vanaf dat hij zijn verzet stopte, dat hij stopte met de vasculaire halscontrole. Beklaagden houden voor dat van zodra het verzet wegviel zij onmiddellijk overgingen tot het boeien van D.. Het was daarbij eerste beklaagde die de rechterarm van D. op zijn rug bracht om hem te boeien zodat hij voordien met de vasculaire halscontrole stopte.

CC verklaarde*: "Ik zag een persoon op de grond liggen. Op hem zaten vier politieagenten. Eén zat met zijn knie in de nek, een andere zat met zijn beide knieën op de rug en andere zat met de knieën op het achterwerk en de laatste aan de benen. De man lag op zijn buik. Ze zaten allen met hun knieën op die persoon. Niettegenstaande ze met vier agenten op die man zaten, hadden ze echt moeite om hem in bedwang te houden" "Volgens mij zaten de agenten ongeveer anderhalve minuut op die persoon tot hij plotseling zijn weerstand wegviel ....." "Volgens mij was het niet nodig geweest om zo met de knieën op iemand zijn nek te zitten. Dergelijke zaken doen mij denken aan het dossier FLOYD uit Amerika"*

CC stelde heel uitdrukkelijk dat hij vond dat het niet nodig was dat zij met vier politieambtenaren met de knieën op D. zaten. Hij zei bovendien dat zij zo op hem zaten tot de weerstand wegviel. Volgens hem zaten de politieagenten ongeveer anderhalve minuut op hem. Hij verklaarde daarentegen niet dat zij ook nadat de weerstand wegviel nog zo op hem bleven zitten. Hij sprak ook niet over de toegepaste vasculaire halscontrole. Op basis van zijn verklaring kan dan ook niet achterhaald worden hoe lang deze werd uitgevoerd. De rechtbank wijst erop dat het inschatten van tijd bijzonder moeilijk is. Zo verklaarde CC dat de politiediensten van Berlare het AED-toestel aanlegden en "een hele tijd later" "volgens mij zeker tien à vijftien minuten later" kwam de ziekenwagen toe. Op basis van de bodycambeelden bleek dat het AED-toestel werd aangelegd om

01u00min00sec en de ambulanciers om 01u01min44sec de hartmassage overnamen. Er zat bijgevolg 1 minuut en 44 seconden tussen het aanleggen van het AED-toestel en het overnemen van de hartmassage door de ambulanciers, terwijl dit door hem werd gepercipieerd als zeker 10 à 15 minuten.

PV verklaarde: *"Toen ik beneden kwam, zag ik één agent met zijn knie in de nek zitten van een man die op de grond lag, de tweede zat op de benen van achter, de derde zat volgens mij ergens opzij en hield de armen tegen. Op uw vraag of er een vierde agent bij was, moet ik bevestigend antwoorden. Die liep rond en klopte op de wang van de persoon. Ik moet u zeggen dat toen ik beneden kwam en door het raam keek, de man al geen weerstand meer bood. Ik begreep niet waarom de agenten zo lang op die man bleven zitten, terwijl hij geen weerstand meer bood. Hij lag met gespreide armen plat op de grond en toch bleven ze er bovenop zitten. Volgens mij bleven ze ettelijke minuten zo op de man zitten."*

PV verklaarde dat de vier politieambtenaren ettelijke minuten op D. bleven zitten nadat hij geen weerstand meer bood. Ook hier dienen we vast te stellen dat hij niks verklaarde over de toegepaste vasculaire wurging. Bovendien is het gegeven dat deze ettelijke minuten zou geduurd hebben tegenstrijdig met het tijdsverloop tussen de oproep om bijstand om 00.51.09 uur en de oproep om de ziekenwagen om 00.52.56, waartussen maximum 1 minuut en 45 seconden zat.

Tot slot verwijzen de burgerlijke partijen naar dit tijdsverloop van 1 minuut en 45 seconden om aan te geven dat de vasculaire halscontrole te lang werd uitgevoerd. Anders dan de burgerlijke partijen voorhouden kan op basis van het strafdossier niet bepaald worden hoe lang de vasculaire halscontrole werd uitgevoerd. Het staat daarentegen wel vast dat deze heeft plaatsgevonden binnen de tijdspanne tussen het oproepen van de bijstand en van de ziekenwagen. Het is namelijk eerste beklaagde Eerste beklaagde die om bijstand vroeg zodat hij niet tegelijk de bloedwurging kon aanzetten. Het is pas na deze oproep dat hij zijn arm positioneerde en de vasculaire halscontrole uitvoerde. Toen de weerstand wegviel werd er eerst overgegaan tot het handboeien van D. en vervolgens werd vastgesteld dat hij niet meer ademde en blauw zag waarop de ziekenwagen werd gevraagd. Het is dus niet correct dat gedurende deze volledige tijdsspanne de vasculaire halscontrole uitgevoerd werd. Hoe lang deze exact heeft geduurd valt niet te achterhalen. Op basis van de verklaringen blijkt dat van zodra de weerstand wegviel zij overgingen tot boeien van D. waarbij eerste beklaagde Eerste beklaagde de rechterarm naar de rug bracht zodat de vasculaire halscontrole dan al was stopgezet.

Ook de bewering dat de vasculaire halscontrole niet correct werd uitgevoerd, wordt niet aannemelijk gemaakt en blijkt niet uit het strafdossier. Dit kan niet enkel en alleen afgeleid worden uit het overlijden van D.. De rechtbank wijst erop dat tevens de compressieve asfyxie (belemmering ademhalingsbewegingen) heeft bijgedragen tot zijn overlijden. Tevens dient ook rekening gehouden te worden met het feit dat de vasculaire halscontrole werd toegepast terwijl D. zich hevig aan het verzetten was alsook terwijl deze onder invloed was van mefedrone zodat elke vergelijking met een theoretische vasculaire halscontrole zoals weergeven in de handboeken of tijdens de lessen niet opgaat. Uit het autopsieverslag **–** waaruit blijkt dat het strottenhoofd intact was **–** blijkt niet het tegendeel.

Volledigheidshalve verwijst de rechtbank naar het gevoegde overzicht van de trainingen van eerste beklaagde en de verklaring van commissaris Sertan Icten waaruit blijkt dat hij de nodige trainingen volgde om deze correct te kunnen toepassen.

8.
Het staat vast dat eerste beklaagde geen voorafgaande waarschuwing gaf aan D. alvorens hij druk op zijn thorax uitoefende noch voordat hij de vasculaire halscontrole aanzette.

Gelet op de concrete omstandigheden volgt dat de uitgeoefende dwangmiddelen niet werkbaar zouden geweest zijn indien men D. op voorhand zou hebben gewaarschuwd van de specifieke dwangmiddelen die men zou toepassen. De dwangmiddelen werden immers gebruikt met de bedoeling om D. – die zich hevig verzette – onder controle te krijgen en te kunnen overgaan tot handboeien. Het is dan ook niet mogelijk om in die concrete omstandigheden telkens aan te kondigen welke dwangmiddelen/technieken men zal toepassen zonder dat het onmogelijk of zelfs gevaarlijk zou worden om ze daarna uit te voeren. Bij het vooraf meedelen dat men de vasculaire bloedwurging zou uitvoeren zou D. daarop kunnen anticiperen zodat deze mogelijk niet meer zou kunnen toegepast worden. Om diezelfde reden werd ook geen voorafgaande waarschuwing gegeven bij de andere toegepaste dwangmiddelen zoals bij het vastnemen van de armen en benen, het zetten van knieën op het been/de arm, het gebruik van de wapenstok om de enkel te fixeren, het zetten van een beenklem op de rechterarm en het zetten van de houdgreep. Daarnaast verklaarden alle beklaagden dat eerste beklaagde Eerste beklaagde de hele tijd op D. is blijven inpraten en hem constant zei dat hij moest meewerken, dat hij hem moest geven, dat hij rustig moest zijn,... Ook bij aanvang deelden beklaagden D. mee dat zij zouden overgaan tot fouillering en vervolgens tot arrestatie.

9.
De rechtbank is dan ook van oordeel dat voor het toegepaste geweld door eerste beklaagde met name de druk zetten op de thorax en de vasculaire halcontrole voldaan is aan de toepassingsvoorwaarden van artikel 37 van de Wet op het Politieambt zodat voldaan is de rechtvaardigingsgrond van het wettelijk voorschrift. De rechtbank spreekt op om die reden eerste beklaagde vrij voor de tenlastelegging A.

3.3.3. <u>De beoordeling van schuld aan tenlastelegging C</u>

0.
Alle beklaagden moeten zich bovendien verantwoorden voor schuldig hulpverzuim. Alle beklaagden betwistten deze tenlastelegging. Zij stellen dat zij wel hulp geboden hebben. Zij wijzen er ook op dat een eventuele onjuiste medische diagnose niet gelijk te stellen is met schuldig hulpverzuim. Zij menen dat het moreel element, het bewust en opzettelijk verzuimen, niet aanwezig is. Tot slot wijzen ze erop dat het feit dat de geboden hulp ontoereikend was, irrelevant is.

1.
De inbreuk op artikel 422bis Sw. veronderstelt de hierna volgende constitutieve bestanddelen:

- materieel bestanddeel: verzuimen om hulp te verlenen of te verschaffen aan een persoon die in een groot gevaar verkeert. Diegene die verzuimt hulp te verlenen moet kennis hebben van de toestand van groot gevaar waarin de hulpbehoevende persoon verkeert, hetzij omdat hij deze toestand van groot gevaar zelf heeft vastgesteld, hetzij omdat deze toestand hem door een derde persoon werd meegedeeld;

- moreel bestanddeel: algemeen opzet: het misdrijf veronderstelt dat de beklaagde de hem aangerekende wetsschending met opzet pleegt, dat wil zeggen dat hij, bewust van de gevaarstoestand, uit vrije wil weigert de nodige hulp te verstrekken. Er is sprake van opzet wanneer de handeling van de beklaagde niet kan worden gerechtvaardigd, onder meer door dringender beroepsverplichtingen of door andere uitzonderlijke gewichtige redenen. Een beter begrip heeft men van dit opzettelijk karakter van het misdrijf indien de kwalificatie 'schuldig verzuim hulp te bieden' wordt vervangen door deze van 'weigering hulp te bieden', een weigering die bewust en gewild moet zijn. De passieve gedraging, het verzuim, moet het gevolg zijn van een wilsuiting van iemand die de ernst van het gevaar kent en beslist niet op te treden. Het volstaat dat de dader wist dat hij een door de wet strafbaar gesteld verzuim

pleegde en dat hij het wilde plegen. De drijfveer van de dader alsook de gemoedstoestand (bv. egoïsme, paniek…) zijn van geen tel. In de parlementaire voorbereidingen wordt verduidelijkt dat het verzuim niet noodzakelijk aan zelfzucht moet worden toegeschreven, maar ook ingegeven kan zijn door zwakheid, bloedvrees, vrees voor weerwraak, vrees voor verantwoordelijkheid, gebrek aan initiatief, gebrek aan besef of begrip, wraakzucht of wreedheid.

In een arrest van 15 februari 2015 omschreef het Hof van Cassatie het vereiste moreel bestanddeel als volgt (www.juridat.be): '*het misdrijf niet-verlenen van bijstand aan een persoon in gevaar, als bedoeld in artikel 422bis Strafwetboek, veronderstelt, naast het feit op de hoogte te zijn van het groot en ogenblikkelijk gevaar waarin het slachtoffer verkeert, de opzettelijke weigering het slachtoffer de hulp te verschaffen waardoor dat gevaar in de mate van het mogelijke wordt afgewend. Op grond van voormeld misdrijf straft de wet de bewuste en opzettelijke onverschilligheid, de egoïstische weigering om hulp te bieden en niet de ondoeltreffendheid, onhandigheid of ontoereikendheid van de hulp die op grond van een beoordelingsfout of een verkeerde diagnose is verleend'.*

D**e wet geeft geen definitie van het op zich vrij vage begrip 'groot gevaar'. Bedoeld wordt een toestand** waarin een individu in zijn persoonlijke integriteit, zijn vrijheid of zijn eerbaarheid dreigt aangetast te worden zonder dat doodsgevaar vereist wordt. Het gevaar moet voldoen aan een aantal criteria. Het dient ernstig, constant, reëel en actueel te zijn. Dat het gevaar reëel moet zijn betekent dat een mogelijk of eventueel gevaar niet volstaat. Er moet een feitelijke toestand van reëel groot gevaar bestaan, niet noodzakelijk een doodsgevaar, maar toch een gevaar voor een ernstige aanslag op de gezondheid van een persoon. Het gevaar moet ook actueel zijn d.w.z. dat de betrokkene op het ogenblik van het verzuim rechtstreeks in groot gevaar verkeerde.

12.
Uit het strafdossier **–** met name de verklaringen van beklaagden doch ook de bodycambeelden **–** blijkt dat beklaagden op een gegeven moment vaststelden dat D. in groot levensgevaar verkeerde. Zij stelden immers *de visu* vast dat hij buiten bewustzijn was en zijn aangezicht een blauwe/grijze kleur had.

Uit de oproepen naar CICOV en de bodycambeelden blijkt dat beklaagden, onmiddellijk nadat zij vaststelden dat D. niet meer reageerde, verzocht hebben om de hulpdiensten (ziekenwagen en MUG-arts) ter plaatse te sturen. Voorts blijkt dat zij onmiddellijk de parameters van D. namen. Drie van de vier beklaagden, voelden aan zijn hals en polsen of zij een hartslag konden waarnemen. Waar Derde beklaagde dacht dat zij geen hartslag voelde, waren vierde beklaagde en eerste beklaagde in de veronderstelling dat er wel nog een hart**slag was ("***voel het licht", "nog redelijk aan het kloppen***"). Beklaagden gingen er dan** ook vanuit dat D. buiten bewustzijn was en dienden vanuit die veronderstelling de eerste zorgen toe. Zij plaatsten hem in stabiele zijlig waarbij eerste beklaagde op zijn knieën zat om hem de juiste ondersteuning te geven en zijn hoofd in de juiste houding te houden (kinlift), beklaagden maakten zijn luchtwegen vrij zodat hij vrij kon ademen (waarbij snot uit de neus werd verwijderd en schuim uit de mond), er werd geschenen met een zaklamp in zijn ogen, zij bleven de hele tijd tegen hem praten teneinde hem wakker te krijgen, zij sloegen zacht in zijn gezicht en schudden hem om hem wakker te krijgen, zij deden water in zijn gezicht,…

Het is enkel om de reden dat zij in de veronderstelling waren dat er nog een hartslag was dat zij niet de reanimatie hebben opgestart.

Om 00u52min56sec werd gevraagd om een ziekenwagen ter plaatse te sturen en om 00u53min59sec werd gevraagd om ook een MUG-arts ter plaatse te sturen. Om 00u59min19sec was de ploeg van

Berlare ter plaatse. Zij hadden een AED-toestel bij, dat om 01u00min00sec werd aangelegd waarna een shock werd toegediend en om 01u00min46sec de hartmassage werd opgestart. Om 01u01min44sec nam een ambulancier de hartmassage over.

13.
Zoals hierboven reeds uiteengezet vereist de wet niet dat de geboden hulp juist, efficiënt of doeltreffend was. Beklaagden hebben – rekening houdend met hun beperkte medische kennis en opleiding – naar best vermogen gehandeld. Het feit dat beklaagden een verkeerde inschatting maakten en daardoor verkeerdelijk niet overgingen tot het opstarten van hartmassage, valt niet onder de toepassingsvoorwaarden van schuldig hulpverzuim. Beklaagden hebben uitgaande van de veronderstelling dat D. buiten bewustzijn was de nodige eerste zorgen toegebracht. Beklaagden hebben ook van zodra zij vaststelden dat hij mogelijk in levensgevaar was om een ziekenwagen en een MUG-arts gevraagd.

14.
In het proces-verbaal opgesteld door de ploegen Berlare-Zele staat, staat dat aan hen werd gevraagd "*om te bevestigen dat er geen hartslag meer was*". Dit blijkt foutief en ongelukkig te zijn geformuleerd. Op de bodycam is immers duidelijk te horen dat eerste beklaagde Eerste beklaagde onmiddellijk aan de ploeg van Berlare-Zele vroeg of zij een medische achtergrond hebben alsook of zij willen voelen of D. een hartslag heeft. Eerste beklaagde vroeg letterlijk "*wil je eens voelen" "ik weet het niet" "voel n'een keer, voel n'een keer".* Nergens blijkt hieruit dat hij vroeg om te bevestigen dat er geen hartslag was, maar enkel om te voelen of er al dan niet een hartslag was. Dit wordt bevestigd door Robin D. die verklaarde dat op het moment dat hij naar D. toeliep hem werd gevraagd of hij al dan niet nog een hartslag had en door TW die verklaarde dat toen zij toekwamen aan hen werd gevraagd om na te gaan of zij ook nog een hartslag konden waarnemen.

15.
Ook de zinsnede "*het is wat het is*" wordt gezegd in de context van het feit dat de handboeien de bloedsomloop mogelijk afspannen, waarbij eerst iemand zei "*maakt niet uit*" en vervolgens eerste beklaagde Eerste beklaagde zei *"het is wat het is*". Dit heeft dan ook mogelijk betrekking op het feit dat zijn handen geboeid waren. Uit de bodycambeelden blijkt immers dat beklaagden ook na deze zinsnede er alles aan blijven doen om D. terug bij bewustzijn te krijgen alsook dat zij blijven voelen naar een hartslag. Dit staat haaks op een interpretatie in de zin van dat het hen niet zou interesseren.

16.
Tot slot menen de burgerlijke partijen dat beklaagden bewust niet zouden vermeld hebben aan de collega's of hulpdiensten die als eerste ter plaatse kwamen dat zij de vasculaire halscontrole hadden toegediend. Op de bodycam is evenwel duidelijk te horen dat eerste beklaagde aan de ambulanciers onmiddellijk zei "*ik heb hem moeten wurgen*". De medische diensten waren dan ook onmiddellijk op de hoogte van wat er heeft plaatsgevonden en welke zorgen zij moesten toedienen.

17.
Op basis van de bodycambeelden staat ontegensprekelijk vast dat het opzet – met name dat beklaagden bewust van de gevaarstoestand van D. uit vrije wil zouden geweigerd hebben om de nodige hulp te verstrekken – ontbreekt. Zoals hierboven uiteengezet, blijkt uit het strafdossier dat beklaagden onmiddellijk nadat zij zich bewust waren van de gevaarstoestand van D. de hulpdiensten ter plaatse vroegen, zij hem terug bij bewustzijn trachtten te brengen alsook de nodige maatregelen namen zodat hij vrij kon ademen (stabiele zijlig, kinlift en vrijmaken mond en neus). Er is dan ook geen sprake van het weigeren tot het verlenen van de nodige hulp.

18.
Het staat bijgevolg vast dat beklaagden onmiddellijk nadat zij vaststelden dat D. in levensgevaar was de nodige hulp hebben geboden, zodat niet voldaan is aan de constitutieve elementen van schuldig hulpverzuim. De rechtbank spreekt beklaagden om die redenen vrij voor tenlastelegging C.

4. BEOORDELING OP BURGERLIJK GEBIED

De vorderingen van de burgerlijke partijen zijn tijdig en regelmatig naar vorm. De rechtbank verklaart ze ontvankelijk. Gelet op de vrijspraak voor de tenlastegelegde feiten in hoofde van beklaagden zijn de vorderingen van de burgerlijke partijen ongegrond.

TOEGEPASTE WETTEN

De genoemde en de hiernavolgende artikelen bepalen de bestanddelen van de misdrijven, de strafmaat en de taalwet:
De bijzondere wetten zoals vermeld in punt 1. Tenlasteleggingen
Wet van 15 juni 1935, art. 2, 11 tot 14, 21 tot 24, 31 tot 37, 40, 41;
Wetb. van strafvordering, art. 162, 182, 184, 185, 189, 190, 191, 194, 195
Burg. Wetb., art.1382; W.17.4.1878, art. 3 en 4; strafwetboek, art.44, 45; (BP)

UITSPRAAK

De rechtbank beslist op tegenspraak ten aanzien van eerste beklaagde, tweede beklaagde, Derde beklaagde, vierde beklaagde en de burgerlijke partijen.

OP STRAFGEBIED

Ten aanzien van eerste beklaagde

De rechtbank:

- spreekt eerste beklaagde **VRIJ** voor de feiten van de tenlasteleggingen A en C en stelt hem buiten zake zonder kosten;

Ten aanzien van tweede beklaagde

De rechtbank:

- spreekt tweede beklaagde **VRIJ** voor de feiten van de tenlastelegging C en stelt hem buiten zake zonder kosten;

Ten aanzien van derde beklaagde:

De rechtbank:

- spreekt derde beklaagde **VRIJ** voor de feiten van de tenlastelegging C en stelt haar buiten zake zonder kosten;

Ten aanzien van vierde beklaagde:

De rechtbank:

- spreekt vierde beklaagde VRIJ voor de feiten van de tenlastelegging C en stelt hem buiten zake zonder kosten;

Kosten:

De rechtbank begroot de gerechtskosten, deze tot op heden begroot op de som van 14.258,84 euro, ten laste van de Belgische Staat.

OP BURGERLIJK GEBIED

Vorderingen van M.

De rechtbank verklaart de vordering van de eerste burgerlijke partij ontvankelijk maar ongegrond.

Vorderingen van R.

De rechtbank verklaart de vordering van de tweede burgerlijke partij ontvankelijk maar ongegrond.

Vorderingen van D.

De rechtbank verklaart de vordering van de burgerlijke partij ontvankelijk maar ongegrond.Alles gebeurde in de Nederlandse taal overeenkomstig de wet van 15 juni 1935.

Dit vonnis is gewezen door de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde, sectie correctionele rechtbank, kamer D19D:
en uitgesproken in openbare terechtzitting op 30 juni 2026 door de voorzitter,

in aanwezigheid van het lid van het openbaar ministerie vermeld in het proces-verbaal van de terechtzitting, met bijstand van griffier.

rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen,
afdeling Dendermonde